

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTIĆA

DOBRI *Sluga Božji* OTAC ANTIĆ

GODINA XXIV (1994)

BROJ 2(90)

**Želja
u Godini
obitelji**

**Prijatelj
života**

**Župnikovi
ideali**

**Hrvatima
u Frankfurtu**

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepoštulature
sluge Božjega
o. Ante Antića
God. 24 (1994) Broj 2 (90)

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sv. Crkva.

Osnivač i izdavač lista:
Franjevački samostan,
Vrbaniceva 35, 41000 Zagreb.

Glavni i odgovorni urednik:
Fra Vladimir Tadić.

Adresa uredništva:
Vicepostulatura, Vrbaniceva 35,
41000 Zagreb,
tel. (041) 446-906.

Administrator:
S. M. Asumpta Strukar

Lektor:
Domagoj Greč

Tehnički urednik:
Marijan Osman.

Cijena glasila: 5.000.-HRD.

Godišnja pretplata:
20.000.-HRD. Pojedinačni broj
za inozemstvo 3 DEM. Zračnom
poštom za Ameriku, Kanadu i
Australiju 3 \$ USD.

Rješenjem Ministarstva prosvjete
i kulture Republike Hrvatske
glasilo je oslobođeno poreza
na promet.

Tisk: KRATIS, Zagreb.

NASLOVNA STRANICA:
Slika sluge Božjega o. fra Ante
Antića. Djelo (1992) - akad. slikar
Smiljan Vicenco Popović.

SADRŽAJ

1

UREDNIKOVA RIJEČ

Želja Sluge Božjega i upozorenje u Godini obitelji

5

ANTIĆEVA BAŠTINA

O. fra Ante u službi bogoslovija

Fra Ante Antić prijatelj života i potpuni poklonik
istine i ljubavi

Uspomene na Oca Magistra

20

"ANTIĆEVI DANI" IZVAN DOMOVINE

Otc. Antić prava radost Hrvatima u Frankfurtu

O. Antić drugi put u Darmstadtu

Otc. Antić s ljubljanskim franjevcima i Hrvatima

25

IZ VICEPOSTULATURE

Priručnik, model i putokaz

28

NAŠI POKOJNICI

O. fra Metod (Ćiro) Latinac

Prof. dr. Ivan Cesar

O. fra Ivan Kovač

31

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

GLASILO JE U SLUŽBI VICEPOSTULATURE I KANONSKOG
POSTUPKA (KAUZE) ZA PROGLAŠENJE SLUGE BOŽJEGA
O. FRA ANTE ANTIĆA BLAŽENIM I SVETIM.

PRVOG ČETVRTKA U MJESECU SLAVI SE U SVETIŠTU
MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU "ANTIĆEV DAN" SA
SVETOM MISOM I MOLITVAMA ZA NJEGOVU BEATIFI-
KACIJU I ZA SVE POTREBE ŠTOVATELJA SLUGE BOŽJEGA.

Krasni osmijesi s osjetnih lica mladih vjeroučenika ispred umjetničke slike dobroga oca Antića tako zračno govore o duhovnom pozivu. Kad bi se današnja mladež Crkve naše i našega naroda više upoznala s najuzvišenijom ljepotom duše i života, sigurno bi u mladim srcima iznicala i najljepše želje i vatre duhovnih poziva - svećeničkih i redovničkih zvanja

ŽELJA SLUGE BOŽJEGA I UPOZORENJE U GODINI OBITELJI

Što se dogodilo s obiteljima u svijetu i Crkvi kad su Ujedinjeni narodi, a Crkva se s njima složila, ovu, 1994. godinu nazvali Godinom obitelji? Doista, obitelji nisu ono što bi trebale biti. U njima se mnogo toga iskvarilo, razopačilo. Zaboravljeni su, gotovo, svi zakoni morala te se život živi bez ikakvih naravnih i nadnaravnih načela - idealna, a odatle nerazumijevanja, rastave, prkos, nevjernosti, kao i druge pošasti nesretnoga bračnog života - života bez mira, ljubavi i sreće.

Obiteljski život toliko je promašio i postao iskvaren i nevjeran u mnogim brakovima, da brojni surpuzi imaju pune glave ideja, ali ideja bez sna i mira, vjernosti, bez ljubavi i pravde - ideja vrtoglavice! Njihov razum pretvorio se u uživanje života bubrega - bubrega u loju: životna situiranost bez truda i žrtve, neovisnost koja se naziva "ravnopravnost", komoditet bez djece, pobačaj, pornografija - kao nemoral i kriminal svake vrste postaše brzi i efikasni putovi za bijeg od uzvišenosti i ljepote i jedan novi iupotpuni besmisao življenja.

Za mnoge mlađe brakove više ne postoji ni naravni, ni nadnaravni život, ni kršćanski moral; to su glavni razlozi nesretnog stanja suvremenih naroda koji su se "izgrađivali" u nedavnoj prošlosti na ateizmu i materijalizmu sistema, bez duha i bez vjere, u moralu droge i besmisla. Zar to bijaše život i jest život bolje i sretnije budućnosti?

Zna se dobro i postoje brojna svjedočanstva da je sluga Božji o. Ante Antić duhovno vodio mnoge mladiće, djevojke i roditelji u duhovnom životu. Mnogi studenti, studentice, kao i roditelji tražili su od njega i duhovne pomoći i duhovne savjete kako bi živjeli duhovni život i poziv u različitim staležima Crkve i društva, da bi sačuvali u narodu vrednote života, braka, obitelji po duhovnim pozivima, bilo u civilnim ustanovama ili u crkvenom duhovnom pozivu. O. Antić je dobro znao da svaki čovjek, bio on mlad ili star, živio u braku ili izvan braka, u nekoj vjerskoj ili redovničkoj ustanovi, redu ili družbi, treba svagdje živjeti duhovni poziv, duhovni život. Bez duhovnog života s Bogom i žive stvarnosti s njegovim milosnim životom nijedan čovjek ne može izići kao pobjednik nad bezidejnim i bezdušnim i besmislenim svijetom - pred svjetom zala. Duhovni život i poziv potrebeni su za bolji život svijeta i u svijetu.

O. Antić, koji je cijelim bićem živio u ozračju duhovnoga, zacijelo je tražio, koliko od onih koji su posvećivali svoje živote u svećeničkom i redovničkom staležu, toliko i od onih u civilnim zvanjima, da svatko u svojoj zajednici, obitelji i zvanju živi onu stvarnu i nezaobilaznu stvarnost i odrednicu kršćanske-vjerske duhovnosti - duhovni poziv. To je trajna potreba svakom čovjeku i kršćaninu u svijetu da bi mogao odgovoriti na vječna pitanja ljudskog života, ali i da bi se mogao izdići nad hedonizam potrošačkog društva, kao i agresivni sekularizam i

protuvjersku (ateističku) ideologiju koja nemilosrdno ugrožava u svim narodima, kao i u obiteljima, svaku ljubav, mir, dobrotu, vjernost i sreću života.

Zbog duhovnog poziva koji je najveće bogatstvo svakom ljudskom i kršćanskom životu, o. Antić je tražio da taj poziv bude, kako u obitelji tako i među članovima crkvenih zajednica, pravo svjedočenje za Krista, jer je Krist cijelovita objava Božja ljudima - svijetu. Nažalost, mnogi kršćani to ne prezentiraju svojim životom po duhovnom pozivu u obitelji ili u zajednicama vjernika. Toliki kršćani više poznaju što je Krist bio za život i spas svijeta, nego što on danas od svakog kršćanina traži, želi i hoće; više se - nažalost - propovijeda o vjeri i kršćanstvu kao povijesnim ostvarenjima u svijetu, nego kao o izvornim Božjim snagama koje i danas mogu i moraju samo po Kristu biti inspiracije za nova duhovna svećenička i redovnička zvanja, kao i duhovne pozive oca, majke i djece u obiteljskom životu, da bi ljudi i narodi, vlasti i države, postali Božja sredstva i stvarnosti novosti, pravednosti i sreće ljudskoga života.

Proglasili su nam Godinu obitelji, zato: kao kršćani u svijetu i u narodu s duhovnim pozivom i po duhovnim svećeničkim i redovničkim zvanjima ne okljevajmo, ne otežimo i ne čekajmo, a sluga Božji o. Antić bi cijelim bićem potvrdio i dodao: MIJENJAJMO ŽIVOT DA BISMO MOGLI MIJENJATI OBITELJI, SVIJET, NARODE.

No, za duhovni poziv u obiteljskom životu, kao i za duhovna svećenička i redovnička zvanja - upozoravao je otac Antić - svaki član Crkve je pozvan moliti. To nam je od Sluge Božjega želja, opomena i upozorenje u Godini obitelji.

Urednik

DUHOVNO ZVANJE - UVJETI ZA DUHOVNI ŽIVOT

Dragi Vam je Bog iskazao veliku milost davši Vam sveto redovničko zvanje. U svetom redovničkom staležu posebno Vas je ljubio i ljubi Vas, jer Vas vodi putem svoje muke i svoga križa i tu je ljubav pokazao još više, jer Vam daje dobru i spremnu volju za duhovnim životom. To su milosti izabrane i morate Gospodinu odgovoriti na njih i sve upotrijebite da ispunite Njegovu svetu volju i dostignete onu savršenost na koju Vas On poziva..

Prvo što morate sada učiniti jest ovo: Upravite ozbiljno svoj duhovni život i napredak. To je najglavnije i najvažnije u Vašem redovničkom staležu. Sve mora tomu služiti. Drugo: Sve zapreke morate otkloniti, koje bi mogle ometati, prijeći Vaš duhovni napredak. Treće: Savršeni posluh u svemu morate imati, da Vaš duhovni napredak dostigne svoj cilj.

(Pismo II/13,1)

Fra Ante Antić

Slavlje "Antićeva '94" uz svete mise, isповijedi, propovijedi, svečano pjevanje zborova (na slici: mješoviti zbor Majke Božje Lurdske) u prigodi 29. obljetnice blažene smrti o. Antica kao i obilježavanja 100. obljetnice rođenja, bijaše u znaku čiste pobožnosti, ljubavi i žara kod sve brojnijih štovatelja Sluge Božjega

Brojnim štovateljima sluge Božjega o. Antića u Zagrebu i okolini - koji se često a posebno prvih četvrtaka u mjesecu nadu u molitvi kod njegovog groba - ovogodišnje "Antićeva '94", na spomen 29. obljetnice blažene smrti dobrog oca i duhovnog vođe, bijaše u ozračju duhovnosti i ostat će mnogima u najljepšem sjećanju. To, ujedno, za sve Antićeve štovatelje bijaše završetak "Antićeve godine" u povodu 100. obljetnice rođenja (1893-1993/94), koja je proslavljena s mnogim prigodama, a posebno znanstvenim zborom u Splitu.

Mnogi su štovatelji za četverodnevno slavlje "Antićeva" od 3. do 6. ožujka o.g., nakon večernjih isповijedi, sv. misa i propovijedi znali ponoviti: "Srce mi je u ozračju duhovnosti oca Antića", a to se ne čuje kod drugih slavlja. Isti su, vjerojatno "Antićeva" doživljavali osobnije, individualnije i duhovnije, kako su o. Antić doživljavali kod svetih isповijedi i duhovnih nagovora i savjeta.

Slavlje "Antićeva '94" doista je mnoge pobudivalo na najljepše uspomene i dane s ocem Antićem, na želje za novim čovjekom u Kristu, po Kristu i s Kristom, kako ih je uspješno vodio duhovni otac, učitelj i karitativni djelatnik u nedalekoj hrvatskoj prošlosti, pokazujući im o. Antić vlastitim primjerom i žrtvom kako se Bog savršeno ljubi i štuje i kako se uvijek može dobro činiti i živjeti za spas svakoga čovjeka, svoga bližnjega.

Tako je "Antićeva '94" bilo zamišljeno, pripremano i ostvareno po isповijedanju,

UZ PROSLAVLJENO "ANTIĆEVO '94" I ZAVRŠETAK "ANTIĆEVE GODINE"

svetim misama, propovijedima, kao i zbornom crkvenom pjevanju (starijih gospoda, dječjeg, mladog i mješovitog zbara) u crkvi Majke Božje Lurdske te i propovijedima o. vicepostulatora i dvojice cenzora (ocjenjivača) Antićevih spisa i pisama (o. fra Bože Lovrića i dr. o. fra Brune Peze) koji su svoje stručne rade predali na uvid i pregled našem zagrebačkom nadbiskupu - njegovoj uzoritosti kardinalu dr. Franji Kuhariću zajedno sa č. s. Asumptom Strukar, dok su oni svoja svjedočanstva pod zakletvom izjavili pred sudskom Komisijom za kauzu sluge Božjega o. Antića.

Ipak najsvečanije bijaše u nedjelju 6. ožujka kad je u 10 sati koncelebriranu euharistiju predvodio zagrebački pomoćni biskup mons. dr. Đuro Kokša čija je propovijed naišla na veliku pozornost brojnih štovatelja Sluge Božjega u crkvi Majke Božje Lurdske; o čemu je opširno izvjestio naš katolički tjednik "Glas Koncila" od 20. ožujka 1994.

Nakon euharistijskih slavlja, koja sva četiri dana bijahu u sastavu s molitvama za beatifikaciju i duhovne potrebe Crkve i domovine, "Antićeva '94" je proslavljeno i promocijom knjige zbornika "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske", a knjigu su napisali brojni autori i predavači znanstvenog zbara (u Splitu 1993) i to s raznih gledišta i temâ i na temelju izvora iz brojnih spisa i pisama Sluge Božjega. Početak predstavljanja knjige označila je pjesma "Za tobom, oče Antiću" na tekst Joje Ricova i na glazbu umjetnika pok.

Brojna lica, koja su zrelom osobom svoje vjere i duhom očinstva zračile na slavlju "Antićeva '94" u prepunoj crkvi (kripti) Gospe Lurdske, dokazuju kako izgrađeni vjernici imaju više okretnosti i smisla života

Marija Nardelija, a pjevao je dječji zbor Gospe Lurdske pod ravnjanjem č. s. Željke Čeko.

Zbornik su predstavili o. fra Zvonko Pirić, gosp. Joja Ricov i čitači tekstova mladi franjevački bogoslovi fra Andelko Odak i fra Zvonimir Erceg, da bi sve slavlje završilo s pjevanjem baritona Matiše Rajčića uz pratnju profesora i maestra o. fra Kreše Samardžića.

Zbornik "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske" je spomenik svete i kršćanske ljubavi i dobrote, ali i pravi duhovni poziv na radikalnu obnovu duha i života u svim porama Crkve i društva Hrvata, i to po krepotisti-

ma i primjeru života o. Antića. U njoj su iznesene sve želje, mogućnosti i potrebe duhovne obnove, kako ju je životom, ljubavlju, predanjem za Boga i ljudi ostvarivao i ostvario Sluga Božji.

I doista, ako se "Antićovo" bude živjelo, ako nam bića budu bar djelomično u duhovnoj atmosferi slavlja i štovanja o. Antića po intenzivnom njegovu životu, eto uskoro slavlja Crkvi i hrvatskom narodu.

Eto nam ljestve, sretnije i najsigurnije budućnosti!

AVT

Za duhovno rasvjetljenje

Molim Vas, sačuvajte u svemu duh svete vjere. On neka Vas u svemu vodi i rasvjetljuje. U njemu budite utemeljeni, ukorijenjeni, da Vam cijeli život budé prožet. Koliko u Vama bude rastao duh vjere, koliko će biti rasvjetljeni u cijelom svom duhovnom životu.

(Pismo II/11,11).

Fra Ante Antić

Molitve Antićevih štovatelja pred grobom služe Božjega za njegovu beatifikaciju kao i potrebe drage domovine dokazuju da su iskrene molitve vjere ljestve, draže i korisnije i od najdražeg osjeta i ukusa poezije. Molitva kad postigne uslišanost i pomoći Božju postaje i najslada pjesma duše, a to svjedoče i brojna uslišanja po zagovoru oca Antića

Dr. fra Bernardin Škunca

O. FRA ANTE U SLUŽBI BOGOŠTOVLJA

Prof. dr. fra Bernardin Škunca kod nastavka (iz prošlog broja DOA) svoga predavanja kao da je i sam još više inspiriran Antečevom ljubavlju prema Isusovoj realnosti i stvarnosti u Presvetoj Euharistiji, koja je najviši ideal svake iskrene, prave i zrele kršćanske pobožnosti kod slike misije. Za oca Antića, doista, Isusova stvarna i realna prisutnost u Presvetom Oltarskom Otažtu bijaše najveća vrijednost i vrednota koja čovjeka najviše usrećuje i čini blaženim i svetim na zemlji

(Nastavak)

4. Euharistija - izvor mističnih iskustava oca Ante Antića

"Sretni ste, ispunjeni ste radošću u Gospodinu gledajući svoga Oca u Njemu, s Njime. (...) Svest, osjećaj, uvjerenje, doživljaj da Presveto Trostvo hoće međusobno posjedovanje svih darova... pretvara dušu u neprestanu hvalu, slavu, poklonstvo pred neizmjernim Božjim izljevom i pred tajnom duhovnoga sjedinjenja s Njime i Ocem."

Još je jedan naglasak koji neizostavno valja istaknuti kad je riječ o fra Ante Antiću kao gorljivu štovatelju Euharistije; naime *Euharistija* kao mjesto (izvor) njegovih *mističnih iskustava*.

Na temelju izvornih Antićevih spisa i brojnih zapisanih svjedočanstava, pater Rudolf Brajčić s pravom je ustvrdio da fra Antić - s duhovno-teološkog gledišta - možemo ubrojiti među istinske mistike. Doslovno veli: "Mi, naime mislimo da je o. fra Ante Antić tijekom svojega života imao ulivenu kontemplaciju i da je uživao i gustirao Boga u višim stupnjevima". S takvih općih zapažanja o naravi i proživljavanju mističnih iskustava u fra Ante Antića ovdje želimo dodati da je on u takva stanja ulazio nadasve kao veliki štovatelj Euharistije. Vec smo gore istaknuli Antićevu uronjenost u euharistijsko otajstvo. Očito je da štovanje Euharistije u fra Ante Antića nadilazi običnu pobožnost. Očevidac i vjeran pratilac duhovnoga puta fra Ante Antića, fra Nikola Gabrić svjedoči da je o. Antić pred Presvetim Oltarskim Sakramentom Euharistije "dugo, dugo, ostajao zadubljen u sv. razmišljanju", da je pred izloženim Presvetim Sakramentom "njegovo držanje, njegovo lice, njegov pogled imao svetački izgled koji se teško dade opisati", a "kad bi dijelio sv. pričest, pričesne riječi bi izgovarao s nekom posebnom ljudskošću, milotom i slatkoćom".

Taj drugačiji, tj. mistični odnos u štovanju Euharistije fra Ante Antić je prenosio na druge. Osobe koje je duhovno vodio, u kojih je opažao dublju želu za Bogom, spontano je htio uvoditi u svoje mistično iskustvo. Ulomak što ga ovdje prenosimo izvrsno osvjetjava takve Antićeve mistične želje, povezane sa žrtvom svete mise: "(...) Hvala Gospodinu da vam daje milost spoznanja sebe i da sve žrtvujete sa žrtvom svete mise. Vi se osjećate toliko blizu Gospodinu da u vama raste i žar ljubavi i blizina Božja i nutarnja čistoća srca i duše i sve veća i savršenija odcijepljenost od svega. Kao da Isus sve više i više na vas spušta blago svoje ljubavi i vi se osjećate sva prenijeta, obuzeta, popravljena, prožeta, ispunjena divnom Božjom ljubavlji. U tom nedokućivom i neshvatljivom misteriju Gospodin vas pohađa Ocem i djeluje u vama dvostruka radost, zadovoljstvo i dvostruki blagoslov. Sretni ste u Gospodinu i ne

možete Mu nikada zahvaliti na toj ljubavi, dobroti. Sretni ste, ispunjeni ste radošću u Gospodinu gledajući svoga Oca u Njemu, s Njime. To vas ispunja takvom Božjom srećom da ne znate izraziti tu Božju milost. Sviest, osjećaj, uvjerenje, doživljaj da Presveto Trostvo hoće međusobno posjedovanje svih darova, svih milosti, dobročinstava, svega duhovnog blaga, pretvara dušu u neprestanu hvalu, slavu, poklonstvo pred neizmjernim Božjim izljevom i pred tajnom duhovnoga sjedinjenja s Njime i Ocem. Duša se klanja, zahvaljuje, blagoslivlja, predaje se vodstvu Duha Svetoga, ljubi, žrtvuje se, šuti u posvemašnjemu predanju i poniznom klanjanju doživljavajući Gospodina i njegovu ljubav s Ocem."

Navedeni poticaj za uvodenje u mistični put duše koju vodi fra Ante Antić, očito izlazi iz duše koja je i sama uronjena u mistično iskustvo, i to upravo iz sjedinjenosti s euharistijskim Isusom. Iskustvo je mistika, naime, upravo to što mistik - u našem slučaju o. Ante Antić - u isti mah sugerira i svjedočki prenosi svoje duhovno-mistično iskustvo.

II. LJEPOTA EUHARISTIJSKOG OBREDA

"Što se sve kad god ne vidi i ne čuje kod svete Mise? (...) Vidimo neskladne izobličene kretnje, vidimo ceremonije improvizirane toga časa pod izlikom posebne vlastite pobožnosti ili pobožnosti puka. Umjesto znakova križa vidimo neke 'davolske krugove' umjesto glasnog izgovora i mirnog čitanja slušamo zbrkane, u žurbi izgovorene riječi, umjesto dostojanstvenih pokreta punih pobožnosti vidimo isprekidane, nagle kretnje (...). To je uistinu vrlo žalosno; takvim vladanjem ne slavimo Boga, a na vjernike djelujemo vrlo loše."

Takvu oštru, ali posve utemeljenu kritiku, fra Ante Antić je upucivao u godinama prije Drugoga vatikanskog sabora. Nažalost, nakon liturgijske obnove poslije Sabora, fra Ante Antić bi mogao izreci još težu kritiku.

Riječ je o drugom sadržaju fra Ante Antića prema Euharistiji. Drugom po važnosti, ali - kako ćemo vidjeti - bitno povezanim s prvim. Prvi se odnosi na *duh*, a drugi na *obred* Euharistije.

Njegov odnos prema obredu mise očituje ne samo sveta svećenika koji je, prema svjeđočanstvima, s velikom pažnjom i dostojanstvom slavio svetu misu, nego i liturga koji je svjestan da, baš zbog osobitoga teološkoga i duhovnoga značenja, svetu misu treba obavljati, u obrednom smislu, skladno i lijepo. S pravom je naglašavao da nemarno obavljanje misnih obreda može djelovati veoma negativno, čak i rušiti vjeru u sudionika vjernika."

U svojoj brošuri *Kateheta po Srcu Isusovu* fra Ante Antić upućuje na temeljnu obrednu pažnju, donoseći istodobno i upute za dobar obred i potvrđujući ga primjerima svetih svećenika. Najprije potiče na dobru duhovnu pripravu. Zatim, očito je da fra Ante Antić mnogo drži baš do obredne priprave: "Potrebno je dobro poznavati liturgijska pravila koja se odnose na služenje svete mise. Zato nam biskup na kraju našeg redenja stavlja na srce da ih proučavamo."

1. Gorljivo i dostojno obavljati obrede

Fra Antinu obrednu pažnju mogli bismo sažeti u njegove izraze *gorljivo i dostojno*. Reći ćemo što je u tim izrazima mislio.

Gorljivo za fra Antu znači "opojenost srca ljubavlju prema Bogu i prema ljudima." Svećenika misa je svećenikov odgovor na Isusovo pitanje Petru što ga u ovom kontekstu prenosi fra Ante Antić: "Amas me?" Odgovor treba tražiti u onome što smo i inače opazili kod fra Ante Antića: "Uronjenost u otajstvo žrtve Isusova križa i Isusova oltara-stola, a potom uronjenost u ono što misa jest: Kristova uronjenost u čovjekovo spasenje. Zato, veli fra Ante Antić, misu treba slušati gorljivo u dva smjera: iz ljubavi prema Bogu i iz ljubavi prema ljudima.

U duhovnom smislu *gorljivost ili uronjenost*, kad je riječ o govorenju svete mise, prema fra Ante Antiću, očito spada na bitno obilježje mise. Ne može se to doduše kazati i za teološku valjanost mise, jer - kako se znade iz teologije - u potonjem je smislu važno ispuniti oblik i nakanu a ne nužno i pobožnost kod mise, ali bi se svakako to moglo reći za obrednost mise.

Pobožno slavljenje svete misne žrtve i gozbe jest putničko uspinjanje naroda Božjeg k najsajnijim vrhuncima života s Bogom

Euharistijsko slavlje ili misa nije u punom značenju obred Crkve ako je obavljen mehanički hladno, namješteno i nemarno. *Gorljivost i uronjenost*, o čemu govori fra Ante Antić, misi daje ne samo nutarnju duhovnu podlogu nego se očituje i u vanjskom izražaju. Smirenost, dostojanstvenost pokreta i sklad, tek po *gorljivosti* dobivaju puninu obrednosti kakvu Crkva želi, misli fra Ante Antić. Stoga - pravo zaključuje fra Ante Antić - pitanje *gorljivosti* je bitno pitanje, važnije npr. i od pitanja trajanja mise.

2. Dostojno obavljanje misnih obreda

Gorljivost je posve blisko drugo odličje u govorenju svete mise: *dostojanstvenost* ili, kako bismo danas radile kazali, *svečanost*. *"Misu treba dostojno celebrirati"*, ističe fra Ante Antić. Značajno je kad veli da je misa *"akcija i drama u punom smislu te rijeći"*. Kad fra Ante kaže *"akcija"*, očito misli da je misa *"čin"* ili *"dogadjaj"*, kako bi se to danas određenije kazalo. To pak znači da je misa posadašnjenje ili spomen-čin one *"drame"* - da upotrijebimo fra Antin izraz - koja se dogodila s Isusovom smrću i uskršnjućem.

Navedenim izričajima fra Ante Antić očito želi potaknuti na temelj dostojnjog i svečanog slavljenja mise. Sasvim konkretno, ta *"akcija"* i *"drama"* - prema fra Anti Antiću - traži *"dostojno vladanje kod oltara"*, što za njega znači u isti mah lijepo i sveto. Potrebno je, naime, veli on istaknuti *"sveti značaj"* te *"akcije"* i *"drame"*. Eto zašto fra Ante Antić - ponovimo - naglašeno govori da je *"potrebno dobro poznavati liturgijska pravila"*, te *"točno i uredno obavljati svetu Službu Božju"*.

To pak vanjsko držanje bijaše za o. Antića znak nutarnjega, duhovnoga odnosa, kako se to očito vidi iz svega što smo gore izložili. Da je tome tako, prenosim i ovo gotovo dirljivo svjedočanstvo o malim ministrantima, svjedočanstvo iz kojega se čita briga baš za ono nutarnje u malih poslužitelja oltara: *"Ljubite male ministrante svrhunaravnom ljubavlju Božjom i posvetite im pažnju, da ih dobro uputite u duhovni život. Poslat ću vam jedan uzorak kako možete kod njih pobuditi duhovni život. Njihovu životnost i druge dječe mane trpite, oplemenjujte i gledajte u svjetlu Providnosti. S njima strog kao Otac, a susretljiv i zabrinut za njih kao majka."*

Zaključak

Na mjestu zaključka želim formulirati dvije završne konstatacije i izreći jednu kritičku primjedbu.

1. Uvid u spise fra Ante Antića uvjerava nas da je riječ o svećeniku - redovniku koji je bio posve uronjen u Božji svijet, u život Presvetoga Trojstva, napose, u Kristov božanskočovječni svijet i najposebnije u Kristovu muku i Kristovu stvarnu prisutnost u Euharistiji mise i izvan mise. Stjeće se posve uvjerljiv dojam da su ga posve prožimale takve istine i takvi osjećaji. Baš do svetačke mjere.

2. Fra Ante Antić je očito bio dobro upućen u teologiju, ali je njegova opcija bila duhovna: *"čitav uroniti u otajstvo"*. Time se sluga Božji fra Ante Antić može ubrojiti među mistike, kako su to uočili i drugi, poput gore citiranoga p. Rudolfa Brajčića. O. Antić je to očito naučio u franjevačkoj i karmeličanskoj duhovnoj školi.

3. Dopustite, na kraju, da kažem jedno zapažanje o dosadašnjim životopisima fra Antina života. Dok sam ih pažljivo prečitavao, nisam se mogao dovoljno načuditi da su gotovo svi autori - uz izuzetak fra Nikole Gabrića - zanemarili ili previdili fra Antinu gorljivu ljubav prema - kako on sam kaže - *"najvećemu sakramantu"*.

Da bi se dobila istina i cijelovita slika o duhovnosti i svetosti fra Ante Antića, bit će potrebno da se uz sve njegove velike duhovne vrline - kao što je njegovo predanje u službu sakramenta isповijedi, njegova pažnja prema dušama u savjetovanju, razgovorima ili pismima, pobožnost prema Presvetoj Djevici i sl. - posve jasno unese i njegovu euharistijsku usmjerenost.

PROPOVIJED

**Dr. Frane Franić,
nadbiskup u miru**

(6. lipnja 1993)

Dr. Frane Franić, nadbiskup u miru, u svojoj je propovijedi na svetkovinu Presvetog Trojstva želio iznijeti najveću tajnu svete vjere u koju je o. Antić cijelim svojim bićem zaronio

FRA ANTE ANTIĆ PRIJATELJ ŽIVOTA I POTPUNI POKLONIK ISTINE I LJUBAVI

Danas Crkva slavi svoje najveće otajstvo i najvišu istinu iz koje izlaze sve druge istine koje se nalaze u Evandelju. Slavi danas istinu o Presvetom Trojstvu. Bog je jedan, ali u sebi je trojstven. To je takva tajna Božjega života u sebi koja se ne protivi ljudskome umu, ali ga nadilazi. Pa se pitamo zašto nam je Isus onda htio još nadodati jednu teškoću našoj vjeri kad je objavio tajnu Presvetoga Trojstva, jer ju je mogao rezervirati kad dodemo gore da vidimo i onda neće biti teškoće. Sada nas protivnici, nevjernici i bezbožnici, pa i oni koji vjeruju u jednoga Boga a ne vjeruju u Presveto Trojstvo, napadaju, i to im je jedna velika teškoća da pristupe Kristovoj vjeri. On je to morao učiniti zato što je htio sebe predstaviti nama onakvim kakav on jest. Braća Židovi su vjerovali i danas još vjeruju u dolazak Mesije. Oni njemu spremaju svečan dolazak u svoju zemlju koju pretvaraju iz pustinje u plodne vrtove i cvjetnjake, pa im se čovjek mora diviti. I to ih upravo motivira da mogu što svećanije dočekati Mesiju kojem se oni nadaju da će doći. Oni su dali više milijuna žrtava u holokaustu u Hitlerovim konclogorima i krematorijima. To je tako jaka vjera u Mesiju koja je podupirala i danas podupire njihovu svijest, njihovu povijest i njihov osobni i nacionalni bitak.

Ali Isus je htio nama kazati da je on jedinoroden Sin Božji. Da Mesija neće biti samo božanski čovjek, da Mesija neće biti samo jedan veliki i najveći prorok kao što je bio Mojsije, pa još i veći od njega. Nego nam je htio pokazati ono što on jest, tj. njegov jedinoroden Sin Božji - pravi Bog, a to nije mogao učiniti drugčije nego da nam kaže da je Bog jedan ali da su u Bogu tri osobe, Otac, Sin i Duh Sveti.

Ako nam je htio kazati istinu o sebi, on je dakle trebao da nam objavi čitavu istinu o sebi i da ta istina uz ostalo bude kriterij našega spasenja. Tko vjeruje u jedinorodenoga Sina Božjega, rekao je Isus Nikodemu, on će se spasiti, a tko ne vjeruje u jedinorodenoga Sina Božjega, iako mu je ta istina dovoljno jasno izrečena i kazana, pa neće da otvorí svoje srce, on se ne može spasiti, jer ne vjeruje u jedinorodenoga Sina Božjega, koji je došao na ovaj svijet ne da svijet sudi, nego da svijet spasi, da otkrije Božju ljubav, da otkrije Božji život u nama koji smo ovdje na zemlji i obeća nam vječni život u nebu, život u Presvetom Trojstvu. Sto nam je više mogao obećati, nego ono što nam je obećao? I što može biti bolji i veći motiv u našem životu, nego da se klonimo zla, da ljubimo život, da ljubimo istinu, da ljubimo ljubav. To je ono što čini život u Presvetom Trojstvu i što čini naš vječni život, i već se sada počinje po vjeri hraniti istinom i ljubavlju.

Braća i sestre, Sveti pismo kaže za sotonom da je ubojica čovjeka od početka. On je neprijatelj života, on mrzi život, on hoće da ubije čovjeka da ga dovede do smrti i njegovo tijelo i njegovu dušu. Tako su i ovi ratovi. On je onaj prvi koji zameće svadu među ljudima i narodima, među braćom i sestrama, u jednoj obitelji, u jednoj zajednici svećeničkoj ili redovničkoj, on je onaj koji razjedinjuje, a Bog je onaj koji sjedinjuje. Bog Otac predstavlja život, prirodni tjelesni, duševni i božanski život. On je izvor života bez drugog izvora. On je apsolutni život koji je u njemu i koji on daje svom Sinu radanjem i koji sa Sinom kao jednim principom daje Duhu Svetom koji je osobna ljubav između Oca i Sina.

Mi možemo da se divimo ovom otkriću Božjega života, njegovu rađanju Sina i proizlaženju Duha Svetoga, do kojih procesa se čovjek malo i dovinuo sa svojim razmišljanjem, gdje čovjek shvaća da Bog u sebi nije sam, nego da su u Bogu odnosi božanski, da Bog, koji je apsolutni Duh živi, nije bez vlastite svijesti o sebi, da je on Mudrost i Istina, da Bog ljubi sam sebe. I u Svetom pismu staroga zavjeta nagoviješta se, kao što kaže Isus, Trojstvo, kad pita on pismoznance, tj. one doktore teologije. Svi su vam doktori teologije često malo suviše umišljeni u svoj razum i svoju racionalnost. Danas nam prijeti velika opasnost od pretjerane racionalizacije i naše katoličke teologije, jer se sve hoće da podvrgne ljudskom umu. Teško se priznaju misteriji božanskih istina. Dakle sotona je neprijatelj čovjeka. On ga gleda gurnuti u smrt u sukobu u ratove da mu pogine i tijelo i, ono što je najvažnije, da mu dušu ubije. A Bog Otac to je Život, a Bog Sin to je Istina, a Bog Duh Sveti je Ljubav, i to troje je JEDNO.

Kod nas ljudi nije tako. To su tri odlike i Boga i čovjeka, najviše što mogu biti, da smo živi, da smo razumni, da imamo svijest o sebi, da znademo stjecati nove spoznaje, jer čovjek je takvo biće da uvijek želi nešto novo znati. On je bice koje je radoznalo. I čovjek je onaj koji ima potrebu da ljubi. I dakle ovo troje: živjeti, spoznavati istinu i ljubiti jesu tri odlike koje sastavljaju tri božanske osobe u odnosu, a one su ujedno i naše tri najviše odlike. Jer što ti vrijedi ako znaš ne znam što, a tebe nema?

Ili što ti vrijedi ako ti sve znaš i jesi, ali ne možeš ljubiti? Mi se danas bojimo čovjeka koji ima smrtonosno oružje u rukama i mudar je i znade sve tako reći. Ali ne zna ljubiti. Ono jedno što ne zna - ljubiti drugoga - on ne preza ni u ratu profitirati tudom smrću i nevoljom, koji je kadar zametnuti ratove usred svojega nacionalnog imperijalizma nasilnoga. Svoje znanje upotrebljava da nagomila smrtonosno oružje u svojim skloništima; da ubije, da otjera sa vlastitog prostora da drugi živi narod masakrira, ubije, protjera sve što se njega tiče, a poslije će se hvaliti da je to činio. Ali Bog Otac nije poslao svoga Sina da nam otkrije tajnu Očevu zato da osudi svijet, nego da ga spasi, da nam doneše život, da nam poveća radost i tjelesnog i bračnog i društvenog i vjerskoga vječnoga života, koji izlazi od Oca, iz kojeg izlazi svako očinstvo, kako kaže naš Gospodin.

Eto, braćo, svaki onaj koji sprema drugomu smrt, bilo tjelesnu, bilo društvenu, kad jedan drugoga guramo, pa se sukobljujemo, to je od sotone, a ne od Oca nebeskog. Zato nam na današnji dan padaju na pamet i oni, ne samo koji donose ratove i kojima smo mi Hrvati žrtve ovdje, nego da damo počast onima koji brane život naš i našega naroda - naši junački branitelji. Vidim neke predstavnike i ovdje, pa ih pozdravljam. Ponosan sam. Vidimo da se i mi ovdje južni Hrvati znamo oduševiti i davati nesebično svoje živote za svoju domovinu Hrvatsku.

Ali što reći o onim majkama koje ubijaju život u samima sebi?! Što o njima kazati i o onim modernim Herodima koji ubijaju u rukavicama svakoga dana. Ubijaju više djece nerodene nego što ih gine na naših hrvatskim bojištima.

Što je Presveto Trojstvo? Nije to jedna istina koja me se ne tiče. To je život koji ja živim, koji treba da branim, koji treba da čuvam, koji treba da proničem, ako hoćemo da naš hrvatski narod raseljen na svim stranama svijeta napući svoju zemlju u kojoj obitava i da se obrati i da on takne milosrde Božje požrtvovnošću, poštenjem i svojim štovanjem života, kao što je to otac Antić radio.

Vidite, istaknuto je na ovom našem simpoziju da je njegova pobožnost bila trinitarna. Da je štovao Oca, Sina i Duha Svetoga. I u tom se može iscrpsti i čitav njegov život i s tog gledišta opisati. Štovao je Oca kao izvor života. I on je itekako bio zaštitnik i onaj koji je štitio život sredstvima kojima je on mogao, a to je bila njegova miroljubiva riječ puna Duha Svetoga, kojom je govorio liječnicima da ne čine to što čine, da ne čine davolska djela, svakoga dana po bolnicama. On je bio apostol toga. Mali fratar, ali velikoga duha Božjega. Tako je ovo danas i nama opomena da njegujemo život i da majke vrše svoju dužnost rađanja djece. Nemojte reći, pa nismo dužni imati toliko djece. U ovo vrijeme ne bi trebalo govoriti o tom ograničavanju. Dozvoljeno je, istina, prirodno, ali ne umjetno.

Nije čas da ja sada to razlažem, zato ja odajem počast ocu Anti Antiću koji je prijatelj čovjeka - prijatelj njegova života. Nagovarao je liječnike: učite, specijalizirajte se. I oni su ga poštivali, kao i ostalo bolničko osoblje kojima je on bio prisutan i kao bolesnik ili oni koji su k njemu dolazili. Ali nije dosta da se čuvamo samo ubojstava - da ne bi npr. ubijali zarobljene i neprijatelje. Oni to čine. Zarobe ih šestoricu i ubiju ih sve kao zarobljenike. A to se protivi i etici međunarodnoga prava, a ne samo Božjeg. Onda neki kažu, e pa kad oni tako zlo čine,

onda čemo i mi. Evo to je kušnja za nas da im želimo smrt i da odobravamo na neki način zlo, pa kad oni vide da smo takvi, onda mislimo da će nas manje tući, ali pred sudom Božjim to ne vrijedi.

Eto, zato je i Sin Božji došao na svijet. On je proizašao od Oca kao Njegov jedinorodeni Sin. Bog je duh i radanje Sina u Bogu je duhovno radanje, kao što se u našoj glavi rodi jedna misao. Na duhovan način se rodi ta misao; nije proizvod gibanja ni materijalnih čestica u mozgu kao što nas uči vulgarni materijalizam koji nisu priznavali niti naši marksisti, jer i kod njih je to jedna nova kvaliteta materije. Ali kod nas je to prisutnost duše koja je različita od tijela, jer se rada jedna misao u čovjeku, a ta misao u Bogu nije kao naša ograničena. Jedna misao u Bogu obuhvaća sve, spoznaje sebe koliko je On spoznatljiv i sve ono što je stvorio i što bi mogao stvoriti, a neće nikada stvoriti. Sve što je stvorio, stvorio je u svome Sinu. On misli, spoznaje i On je prava Istina.

Braćo i sestre, i davao je nazvan da je on otac laži. I više je lažima dobio u ovom ratu nego oružjem, jer vara svijet, i kaže: ja sam žrtva. I kako on ima veću mrežu, više razgranatu. Koliko nam od toga dolazi štete, jer svijet ne može da upozna pravu istinu, pa i oni koji bi je htjeli upoznati, tesko je upoznavaju. Zato se ne razlikuje žrtva od napadača. A često je tako i u našem privatnom životu. Svi mi mislimo, ja sam žrtva drugoga, a ne mislimo koliko je drugi moja žrtva. Zato je to istina, najveća odlika čovjeka, kako je pisao u svojim zapisima o Antic: "Spoznaj samoga sebe, to je najveća mudrost do koje čovjek može ovdje doći".

Zato braćo, klonimo se laži. Isus Krist je razgovarao sa svima, i to s najvećom blagošću, ali s lažljivcima kao da uopće nije mogao razgovarati, s lažljivim farizejima i dvoličnjacima, a takvih je sada pun svijet. Vječni je farizej u svakom od nas koji laže u svoju korist, u korist svoje domovine, u korist svoje biskupije, u korist svoje provincije, u korist svoga reda. Kad bi bilo istine više među nama, lakše bi se mi sporazumijevali. Ovako to ide teško.

I tu je Antić bio jedan pionir, jedan heroj. Nije on bio neki strančar, nije on bio zatvoren u granice interesa svoje provincije. Kad se njega susrelo, nije se srelo jednog franjevca, nego se srelo Boga u Njemu, Boga u čovjeku.

Želimo da tu istinu spozna Crkva, ona u centru tamo, pa da njega, oca Antića, koga nikad nije vidio papa, i on prizna: Jest, dobro ste rekli na vašem simpoziju da je to tako, da je to bio Božji čovjek, koji je bio prijatelj života i potpuni poklonik istine i onda kad mu ona ne koristi, nego i one istine koja mu donosi trenutno žrtvu. Otač Antić je bio žrtva istine Božje. Nije se branio ni među svojom braćom. Sve je žrtve prihvaćao kao jedno sredstvo očišćenja i napredovanja u Bogu, spajajući svoje križeve male i velike s križem Kristovim.

I eto, to je ta istina koja će nas spasiti, jer sam Isus je rekao: Istina će vas spasiti, ne laž. Neki dan govorim s jednim borcem. Svaka mu čast. Ali reče mi: "Dok se mi opravdavamo, oni smisljavaju već drugu laž i treću. Mi ćemo izgubiti ako budemo govorili samo istinu." E moj brate, nije to tako. To govore bezbožnici koji ne vide utjecaj Božjeg na ovaj svijet. Bog je ISTINA, a sotona je laž. Ne može laž pobijediti ako se budemo držali Božje istine i Kristova nauka, ako budemo svi Božji borci, kršćanski vojnici koji poštenu pomažu ovu našu borbu za slobodu koja je pravedna.

I još da kažem o ocu Antiću, a i o nama svima, da je on bio poklonik Ljubavi. Zovu ga Dobri Antić. Sta je on bio? Ništa. Nikada nije bio provincijal. Nikada nije bio gvardijan. Nisu ga poslali van da uči dalje znanosti. Nisu ga niti na župu ijednu mogli poslati, jer on nije bio propovjednik. Nisu ga zapravo htjeli ni neprijatelji Crkve, kao važnog čovjeka, kao potencijalnog protivnika. Ubili su oko 20 članova ove provincije, zatvarali su mnoge i izgubili su zdravlje, kao jednoga Vodanovića, kao jednoga oca Raića ubili na pravdi Boga u Zagrebu. A tamo je Antić živio, a nisu ga nikad ni spomenuli u svojim novinama. Toliko je bio skroman. Toliko je imao svijest o svojem ništavilu. Ali i svijest o svome dostojanstvu Božjega Sina. I to je on znao spojiti. Braćo moja, to je ljubav koja služi, koja živi za drugoga. A to nas uči Duh Sveti, On hoće da i mi živimo životom ljudskim, prirodnim i Božjim; Bog hoće da mi živimo životom istine u međusobnim odnosima, u međunarodnim odnosima i u politici.

Nije to lijepo vidjeti ove naše političare kako jedni na druge sikću kao zmije, ili lažu ili pretjeruju u svojim politikama destruktivnim, što nam tako teško pada. Ne smije se ni u politici lagati, ni u politici se ne smije mrziti. A često puta vidimo, pa i u parlamentu kao orlovi, udaraju jedan po drugome. Pa neka i oni današnje Presveto Trojstvo shvate kao opomenu da to nije nešto apstraktno u Crkvi. Sve je to konkretno: život je konkretnost, istina je konkretna, ljubav je konkretna kad služi, a nije ona nikakva retorika.

Teško nama svećenicima ako nam se vjera pretvori u retoriku, u trubljenje, ako ne živimo u sebi istinu i ne nastojimo govoriti ono što sami činimo i što osjećamo, a to želim i svima vama po zagovoru sluge Božjega oca Ante Antića, da živimo kao on; ne samo da vjerujemo, nego da živimo Presveto Trojstvo, jer mi smo stvoreni na sliku Božju, na sliku Presvetoga Trojstva. U sebi nosimo mnogostruki život, mnogostruku istinu ljudsku i božansku i mnogostruku ljubav čovječju i božansku, a sve je to zajedno dobro. Sve je to od Boga i naravni i nadnaravni red.

Budimo zato vjerni Kristu. Tko bude vjerovao u njega, spasit će se, a tko ne vjeruje u Sina Božjega, neće se moći spasiti. Bože, daj da se svi spasimo. Amen.

Faksimil sheme o. Ladislava Markovića, koji je imao sreću da iz najintimnije blizine promatra život duše i srca o. Antića, želi preporučiti nakon studioznog čitanja zbornika "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske" da bi bilo najpotrebnije znanstveno i teološki obraditi slugu Božjega oca Antića za vjernički - kršćanski uzor i to: 1. kao trojstven život (prema Traktatu De Trinitate i 2. kao uzor asketskog-mističnog života. O. Marković napominje: a) izvaditi iz pisama oca Antića njegovu vezu s Presvetim Trojstvom, s Isusom Kristom i Duhom Svetim i b) njegov asketski život i mistični život po teološkim vrlinama vjere, nade i ljubavi i po moralnim vrlinama poniznosti, pokore i dr. Zaista, takav znanstveni i stručni rad tražio bi duže vrijeme i duboki studij umnih teologa, a posebno njihovu ljubav i samoprijegor za najvećim vrednotama i užicima ljudskoga duha u kojima se je vidljivo žario sav život i djelovanje o. Antića. No, živimo u nadi da će se jednoga dana na našem vjerničkom i hrvatskom obzoru naći i takvi teološki stručnjaci

Dragi Oče, kako što u ū. Zborniku predstavite o. Antića kao UZOR za
obi u duhovnoj obnovi Hrvatske je bio preporučen te Božjega kina učesnik
1) Trojstvenog života u Traktatu De Trinitate, 2) kao uzor asketskog-mističnog života
a) Izvaditi iz pisama oca Antića njegovu vezu s Presvetim Trojstvom, s Isusom Kristom i Duhom Svetim i b) njegov asketski život i mistični život

1. sa	2. sa	3. sa	po	po
Prema	Duhovnom	Isusom	teološkim	moralnim
Trojstvom	Kristom	Kršćanom	vrlinama	vrlinama
			Vjera	-moralnost
			Nade	-sobričnost
			Ljubav	-praksa i id

Ja sam te proatko obratila na temelju njegovih moralnih vrlina,
ali sam prestat, jer misam samo u vremenu a tako mi mislam
Za takove poslove, to bi bila kroz vrednu moralnu preživljivanju i to ne teološki nacrt
Traktata je Traktat i uspon u duhovnom životu koji je možda obrazet na temelju
onih knjigova o kojima mi je bio u proučavanju i preživljavanju u životu
Ovo je bilo moj prvi posao, da ga uvedem u vrednu moralnu preživljivanju i to ne teološki nacrt
Ako jednom dođem u Zagreb, mislim da bi mogao pogoditi
I tako dobro Vam želim i žadim.

GODIŠNJI ODMOR I IZGRADNJA SEBE

Ferije su zato, da se odmorimo, osvježimo, stečemo i nadoknadimo izgubljene snage i duhovno se sredimo i osvježimo za daljnji rad i posao. Naš duhovni život, napredak u duhu, u kreposti, u izgrađivanju samoga sebe, u sličnosti s Kristom - taj rad ne poznaje ferija, u tom poslu moramo svaki dan napredovati, tome cilju svaki se dan moramo približavati, do naše punine mjere u Kristu Isusu moramo svaki dan rasti.

(Pismo I/4,17"

Fra Ante Antić

Dr. sc. Šime Stipaničev

USPOMENE NA OCA MAGISTRA

Dobro se sjećam da smo mnogi mi u Makarskoj, a s nama i Makarani, držali fra Antu Antića za sveca. Fra Ante je zaista bio svetac. No, netko bi ipak znao reći da se je znao nekad i naljutiti. On bi se, recimo, znao nekad malo naljutiti, ali ta njegova ljutnja bila je uvijek na mjestu, to jest ona i onakva ljutnja: "Nolite peccare; sol non occidat super iracundiam vestram. Nolite locum dare diabolo" (Ef 4, 26-27). Ljutnja oca magistra fra Ante uvijek je bila u službi: govori, opominji, savjetuj da bude na dobro i korist onoga kome se iznosi.

Kad ovo govorim, onda se sjećam dogadaja koji se dogodio negdje koncem 1943. godine ili početkom 1944., dakle u ratu. Ležali smo u starom dijelu samostana u Makarskoj, a bilo je oko pola noći. Odjednom iznad moje sobe ruknula granata. Ja sam iz kreveta skočio, uzeo sam habit, izletio onako na stepenice i bježao dolje. Kad sam sišao na kat niže, čujem ponovno opet jednu novu jaku eksploziju, jedan teški udarac, ali ta mi eksplozija nije snažna kao ona prva i mislio sam to je nešto dalje, na drugome kraju samostana, ali možda i dalje. Sišli smo niže niz stepenice misleći da ćemo biti sigurniji. Mi klerici pitali smo se: Pa gdje nam je o. magistar?

Kad smo se malo smirili, sjećam se, otisao sam gore i imao sam što vidjeti. Granata je pogodila točno ispod vrha sljeme na krova od samostana, ušla je u magistrovu sobu, udarila je u zid i odskočila je i odbila se u drugi ugao sobe. Fra Ante je bio u sobi, a bomba nije eksplodirala. Jasno, mi smo klerici tada govorili: To zaista bijaše milost

Dr. sc. Šime Stipaničev, kao učenik o. Antića, uočavao je svog oca magistra kao znak živog, aktivnog i kontemplativnog života, koji se još i danas odražava na njegovu liječničkom pozivu. U svom pismu jasno svjedoči: "Možda nisam rasvjetlio nešto novo, ali osobno živim u uvjerenju da je o. Ante bio i ostao jedan od onih, kojima pripada aureola Božjeg miljenika"

Božja prema ocu magistru. Imao je uvijek milost Božju. Tako smo ga u to doba ja i svi moji kolege gledali; u to doba teških bomba, bombardiranja i eksplozija, kojih bijaše mnogo, mi smo fra Antu doživljavali i gledali kao sveca i kao milost Božju.

Poslije Makarske i poslije moje vojske, moj susret s njim bio je u Zagrebu. Smatrao sam najprije obveznim da se obratim njemu kao ocu Magistru i da mu rečem kako sam odlučio promijeniti odluku i redovničko zvanje i poci drugim putem u život. On mi je rekao jasno ove riječi: "Sinko moj, jesli li se pomolio i preporučio Majci Božjoj? Ajde izmoli trodnevnicu sv. Tereziji od malog Isusa! Promisli dobro što govorиш!" I tako. Poslije toga vratio sam se do njega, a u međuvremenu sam išao po onu svoju maturalnu svjedodžbu u Sinj i, vrativši se k njemu, rekao sam mu da je moja odluka takva, nepromijenjena. I napustio sam poziv.

S njime sam kontaktirao dosta često kao student. Dolazio sam kod njega i onda kada sam već bio kao liječnik na specijalizaciji; doživljavao sam ga da već nosi teškoće boli i patnje. Siguran sam bio da ga jako muči bolest koja nema ni po medicini velikog lije-

Možda pišem
osvojio te i nešto novod, ali otkriva
živim u uvjerenju da je o. Ante
bio i ostao jedan od onih, koji
sajte ale aucole Božjeg milosrđa.

S. Šime

ka, izlječenja. No, on je svu tu bolest, očito mi je bilo, postavljao stvarno u volju Božju. Samo bi mi izustio riječi: "Ako Bog dade, bit će mi dobro!" Znači njegov život, njegovo djelovanje već je bilo potpuno protkano samo po volji Božjoj i neka se u svemu sveti volja Božja, a meni osobno kod tih posjeta nije nikada ostao dužan, a da me nije blago i strogo upozorio: "Pazi, sinko, na jedno. Nemoj u svome liječničkom zvanju zaboraviti da postoji i ono o čemu i prema čemu smo te

mi odgajali, da u svemu uvijek gledaš volju Božju i da s voljom Božjom i s predanjem u ruke Marijine moraš ići kroz život, te će onda tvoji bolesnici - tako - biti s tobom više zadovoljnji.

Eto, ja toliko sada o ocu magistru fra Anti. Možda još imam ponekih divnih sjećanja što me vežu na njega, ali mislim da i drugi ovdje imaju još ljepše uspomene jer su njegovu svetost duže promatrali, pa neka i oni iznesu, kažu.

VJERUJEM

Za 101. rođendan
dobroga oca Antića

*U Boga Oca
svemogućega...
molila je jednom,
i ne sluteći
blažena
značenje toga,
i sretala ljudе
upozoravala sebe
nikad Te srela,
ali vjerovala u Tebe.*

*A vremena vesela i tužna
lijepa i ružna,
smjenjavahu se tada
sve
dok jednog dana
nije spoznala sebe
te istinski povjerovala
u Tebe*

*Tada je,
na vremena lijepa i ružna
vesela i tužna
pala tama.*

*Vjerujem u Boga Oca
svemogućega...
moli sada
potpuno svjesna
značenja toga
i u vremena vesela i tužna
lijepa i ružna
vjerujem,
i moli Te sada
kad vjeruje u Tebe
pomozi mi
vratiti
vjeru u sebe.*

M.G.

ŽUPNIKOVI VISOKI IDEALI I OBAVEZE

I ovaj portret poznatog umjetnika (jedna od prvih umjetničkih slika bez potpisa) želi u svoj jasnoj umjetničkoj originalnosti naglasiti pogled Sluge Božjeg koji ima mnogo reći i prišapnuti suvremenim pastoralnim djelatnicima: kapelanima, župnicima, katehetama, misionarima

U Tvom župskom životu nastoj biti svima kao Isus - bonus pastor. Moja je vruća molitva za Te, da ostvariš visoki ideal sveta župnika, koji sve daje za duše po primjeru Isusovu.

Znam da si sav rastrgan velikim zahtjevima, dužnostima, prilikama župe. Problemi današnjice stavljuju na župnike velike obveze i čovjek je u nemogućnosti da svemu može odgovoriti. Zato treba velike razboritosti, da se čovjek snađe i da odgovori svim zahtjevima, što se danas na nj postavljaju.

*U prvom redu moramo spasiti duh, ljubav, poslušnost, vjernost prema Bogu, sv. Crkvi i spasu duša. Moramo spasiti naš ideal i biti alter Christus. Moramo biti na visini vremena i govoriti današnjim jezikom, argumentima našim ljudima - današnjice. Moramo obući naš duh, više istine u današnji način govora, izraza, da nas ljudi razumiju, shvate. Sve dobre tekovine vremena moramo iskoristiti za naš visoki cilj: **dovesti sve Kristu, Bogu**. Ništa se ne smije ignorirati sve moramo pribrojiti i obuhvatiti Božjom istinom i upotrijebiti za spas duša i proslavu sv. Crkve i Boga. Ne smijemo klonuti duhom nad svim slabocama svojim, naše braće, bližnjega, morala, svijeta. Molimo, molimo, trpimo, žrtvujmo se za slavu Božju i spas duša, vršimo naše poslanje i sve predajmo Božu. Srcu Isusovu i Bezgrešnom Srcu Marijinu. Danas najviše Gospodin traži od nas svetost i da budemo apostoli svetosti i duša. Duše su zrele za ovu misiju samo im moramo postaviti pravi put i naukom i još više primjerom. Moramo dušama pokazati uzvišenu stazu svetosti, ljubavi Božje, naslijedovanja Isusa i Marije i jedinstvo s Bogom. Posebno ih moramo zaljubiti u svetu našu majku Crkvu i oduševiti ih, da za nju mole i žrtvuju. Moramo dušama pokazati smisao i dužnost pokore i žrtve i one će se promijeniti. U Trećem redu moramo svojski raditi na izgrađivanju duša, da se pretvore u prave apostole za Kraljevstvo Božje.*

Današnje doba, prilike, vrijeme traži od nas, da svakom pristupimo ljubavlju Kristovom i duhom Njegove žrtve i samozataje i siromaštva. Naše franjevačko siromaštvo uvijek je imalo, a posebno danas, veliku misiju: oslobođiti se materije i svih njezinih veza i slobodno poći za Kristom. Našim siromaštvo moramo duše rasvjetljivati, oduševljavati za Krista. Da ovakvi budemo, moramo uvijek biti u sjedinjenju - životnom kontaktu s Presvetom Euharistijom - živim Isusom među nama.

Oh, kako smo slabi i slijepi mi svećenici, jer zaboravljamo svoj misterij ljubavi i nismo bogati nimalo premda imamo neizmjerno blago u rukama! Još smo u tami i mraku a nepristupačno nas svjetlo okružuje i prethodi! Oh kako ćemo se razočarati i snebivati, jer bježimo od svjetla, vatre i sunca i života. U svjetlu Presvete Euharistije morali bismo uvijek hoditi, natapati se i živjeti! Oh kako se Isus u Euharistiji želi dati nama svojim svećenicima a preko nas dušama! Kolike bi duše uzdigao do svoga jedinstva kad bi Ga znale slijediti, naslijedovati i slušati!

Dragi Sinko, ne буди малодуšан него velikodušan i revan svećenik u službi Božjoj. Sвето sve obavljaj i pun one ljubavi, koja gori u Presvetom Srcu Isusovu. Uvijek se sjedinjuj sa ljubavlju Bož. Srca i kad ustaješ i kad moliš i kad se penješ na svoju mističnu Kalvariju i kad silaziš u isповjetaonicu ili polaziš među bolesnike ili pratiš pokojne na vječni pokoj ili učiš djecu, mladence ili savjetuješ, opominješ, propovijedaš. Ništa nikada ne obavljaj sam, već sjedinjen s Božanskim Srcem.

Čuvaj mir i ravnotežu u svim slučajevima Tvoje teške i odgovorne službe. Nauči se dok s jednim okom gledaš poslove i dužnosti, s drugim okom gledaj Boga i Njegovu svetu volju.

Ne zazuštaj niti odgađaj sv. razmatranja niti ga ostavljam za uveče. Uredi tako vrijeme, da se ranije ustaneš i odmah ujutro u svojoj sobi obavi sv. razmatranje 1/2 sata kao pripravu za sv. misu. Svako jutro točno 1/2 sata za svoje razmatranje. Time postiži da si discipliniran svećenik. Preko dana obavi duhovno štivo i sv. Oficije, koliko Ti posli dopuštaju reci prije, anticipiraj radi mira i posala. Preko dana drži se dnevног reda, da imaš više vremena za propovijedi za obavljanje svojih dužnosti i posala bilo u kući, bilo vani bilo u crkvi.

Dobro poznaј svoju župu, svoje stado, sve pojedine duhovne ovce, da za svaku možeš položiti račun. Što ne možeš radom dospijeti, nadopunjaj svetom molitvom, trpljenjem i gorljivim nastojanjem oko svetosti i revnosti u službi Božjoj. Ljubi Mariju i sv. Josipa. Širi Njihovu pobožnost. Uvijek budi zaposlen i prema svakom ljubazan kao Isus, dobar kao Otac Nebeski, ali u svemu vođen i ravnан Duhom Svetim.

U duhu Svetom blagoslovila Te i moli za Te

(Pismo I/43, 10)

Fra Ante Antić

ANTIĆEV POZIV U GODINI OBITELJI '94.

PROPOVIJED - "Antićevo '94" (3. III. '94)

Braćo i sestre, okupili smo se na ovaj prvi četvrtak večer spomena Isusove posljednje večere, ustanove presvete Euharistije; večer kada je predvečerje svete smrti sluge Božjeg oca Ante Antića.

Danas i na poseban način neka nam ova večerašnja sveta misa bude zahvalnost Presvetom Trojstvu najprije zato što nam je udijelio takav divni i kreposni život Sluge Božjega u kojega se možemo ugledati i koji nas i danas može voditi k Bogu i Božjem životu.

Zahvalimo i za jednu stvarnost u kauzi sluge Božjega oca Ante Antića da su na današnji dan cenzori spisa dobrog oca Antića završili svoj rad i dali svoje iskaze sudskoj komisiji, a to je jedan veliki korak na putu njegove kauze.

U ovom duhu slavimo Antićevo trodnevje. Pokajmo se za svoje grijehe da proslavimo sveta Otajstva!

====

Duhovna braća i sestre u Isusu Kristu!

Svaki propovjednik Božje Riječi - svetog Evandelja - osjeća uvijek novu odgovornost i pred Bogom i pred svojom savješću, hoće li njegove riječi pasti na plodno tlo njegovim slušateljima i hoće li riječi svetog Evandelja - Božje riječi, donijeti dobar i plodan rod, zrele plodove života, blaženstva i sreće njegovim slušateljima.

Sjetimo se kad je Isus jednom propovijedao i njegovo propovijedanje pohvalila ona žena. Isus joj je odgovorio: "Još više blaženiji su oni koji slušaju Božju riječ i nose je u svome srcu." Moram reći, ono što znamo, da je dragi Bog stvorio čovjeka i ovaj svijet i svaku ljudsku obitelj da bude blažena, za blaženstvo i sreću života. A blaženici su

U svojoj propovijedi kao da je o. vicepostulator htio nglasiti po svojoj živoj riječi da nema ozdravljenja, napretka i spaša naroda i nacije, ako duhovno ne ozdrave naše kršćanske obitelji. Radí toga trebalo bi svaki član Crkve i svake kršćanske obitelji kršćanski živjeti i kršćanski se uzdizati šireći svagđe takvo uvjerenje koje je i najzajtevnejniji posao i zadaca Crkve u svakom pravcu naše obiteljske i narodne obnove

samo oni koji su stekli povjerenje u Boga, koji su stekli povjerenje u svaku Božju riječ, u Božju ljubav, u Božji život, jer je i Bog prema takvima, prema njima i njihovu životu stekao svoje povjerenje.

Upravo bih htio večeras ovdje reći da je u našem stoljeću, u teškim zlim vremenima, na ovom mjestu, u ovom glavnom gradu Hrvatske, u ovom samostanu i u ovoj crkvi živio čovjek koji je stekao povjerenje u Boga, a to je bio naš dobri o. Antić. On nije imao povjerenje u svijet, ni u ljude. "Jadan je čovjek koji se uzda u čovjeka" - čuli smo u pripjevnom psalmu. Sluga Božji otac Ante Antić - može nam biti radost - za sva vremena posjedovao je izvanredno povjerenje u Boga, ali i Bog je imao svoje povjerenje u njega. I ne samo to, nego je on, Sluga Božji svojim životom, djelovanjem i žrtvama stjecao povjerenje u Boga i za mnoge i mnoge tisuće braće ljudi, pa i Bog je i prema takvima pokazivao po oču Antiću svoje povjerenje prema ljudima koji su po fra Antu dolazili do Božje ljubavi.

Dakle, mi želimo ovih večeri okupljati se ovdje na svete mise i propovijedi, posebno sutra i prekosutra i slušati izvanredne propovjednike kako je dobri sluga Božji o. Antić živio povjerenje u Boga i prenosio ga životom na braću ljudi, te kako su ljudi po o. Antiću, kao po oču Abrahamu, po njegovoj živoj vjeri, dolazili do spoznaje ljubavi Božje.

Steći potpuno povjerenje u Boga, to je ono najveće u našem i svakom ljudskom životu, to je ono što nikada ne može propasti. A o. Antić živio je, ne zaboravimo, u sličnom svijetu kao i mi danas u ovakvom grešnom i pokvarenom svijetu, u ateističkom vremenu. No, njemu nije ništa smetalo da najsigurnije povjeruje u Božju stvarnost, u Božji život, u Božju ljubav. Mi kao štovatelji sluge Božjega oca Ante Antića, shvatimo večeras da se ključ razumijevanja Boga, razumijevanja naše vjere i našega kršćanskog života - našega čovještva, naše ljubavi i sreće - jedino nalazi u cjeleovitom povjerenju u Boga, po čemu stiže i Božje povjerenje prema nama. To je ključ prave vjere i ljubavi.

Čuli smo malo prije u prispopobi svetog Evandela o bogatašu i Lazaru. Bogatašu koji je imao samo povjerenje u svoje veliko bogatstvo, u svoj, nazovimo, veliki novac i luk-suz. A gdje je završio? Tražio je iz pakla kapljicu vode da mu se Lazar smiluje. Eto, kako i gdje završava čovjek bez povjerenje u Boga, s povjerenjem u materiju.

I danas se dogada - slično. Čovječanstvo i svijet bez povjerenja i vjere u Boga propada u paklenu provaliju vlastite nesreće - propasti, griznje svoje savjesti. Zato sam stavio naslov večerašnjoj propovijedi: "Antićev poziv u godini obitelji." Vi ste svi čuli kako su Ujedinjeni narodi, a prihvatile je to i sveta Crkva, proglašili ovu godinu Godinom obitelji. Zašto je ova godina od Ujedinjenih naroda i svete Crkve proglašena Godinom obitelji? Možda vi možete bolje odgovoriti što je obitelj nego Ujedinjeni narodi i negoli Crkva. Vama je bolje poznato kako i dokle je pao obiteljski život i kako se je danas srozala obiteljska sreća. Društvo, svijet, narodi, civilizacije, kultura, države, društveni sistemi - svjedoci smo - ruše se, propadaju, ne usrećuju i ne zadovoljavaju čovjeka; doživljavaju u svojoj biti sudbinu bogataša iz Evandela, tj. pakao, propast. Zašto? Zato što obiteljski život nije više po Božjoj svetoj volji, po Božjem planu kako ga je Bog od svoje vječnosti imao, ljubi i stvorio. Bog je stvoritelj obitelji, a obitelji su se od Boga, kao svog izvora i cilja, odvojile, odalečile. Tu stoji nesreća obitelji, nesreća svijeta, čovječanstva i civilizacije - svakog naroda na zemlji. Do paklene katastrofe - zato - padaju mnoge suvremene obitelji. Pa i one kršćanske obitelji koje se žele nazivati tim imenom, bez života s Bogom i povjerenja u Boga, proživljavaju nerazumijevanje, neslogu - nesreće, rušenje braka, ljubavi i sreće života, jer im je život bez Boga i Božjih načela, bez milosti i ljubavi u Bogu.

Što mogu učiniti Ujedinjeni narodi, što Crkva da se obiteljski život spasi, da se obitelji povrate iz pakla, da obitelji opet postanu sretne, da piju izvor žive vode s čistog izvora i da ponovno postanu sretne, a po njima sretni narodi?

Napisao sam u novom broju glasila "Dobri otac Antić" prvi članak o obitelji, o katastrofi obitelji i naroda i civilizacije. Vjerujem da će onaj tko želi dobro svijetu, obitelji i narodu nastojati poslušati svetu Crkvu, a Crkva zaista najviše vodi računa o obitelji. Civilizacija ateizma, hedonizma, materijalizma, novca, bogatstva, udaljile su obitelji od Boga. Isključili su obitelji povjerenje u Boga, a time je u obitelji uništena slika Božja. Čovjek koji nije slika Božja, što može drugo postati ako ne pakao, ako ne sotona? Svijet bez Boga jest svijet pakla. Može čovjek biti kulturni, human, ali ako nije slika Božja, on je pakao samom sebi; nije ono zašto je stvoren od svoga Stvoritelja. Suvremenim čovjek bez života s Bogom postao je slika bez milosti i svatko je s njime i kod njega na gubitku. I ljudska obitelj, ako nije prvotno slika i prilika Božja, po prvoj namisli Boga Stvoritelja, sposobna je najprije da sebe sama uništi - što se nažalost najčešće dogada - da bi po tome upropastavala sve oko sebe i u sebi.

Naglasio bih, braće i sestre u Kristu, da je suvremeni svijet danas izgubio put do svoje sreće. Čovjek i ljudska obitelj ne naliče onoj Božjoj zamisli i slici zašto ju je Bog stvorio, onoj ljepoti i onoj sreći za kojom čezne ljudsko srce i duša, onom prvočnom izvoru od Boga koji je u punom smislu riječi nosilac spasu, ljubavi, mira i sreće svakom ljudskom životu. I to je razlog da je svijet toliko nesrećan, da su narodi ovako poniženi, da mnogi pakao proživaljavaju i žive u braku, obitelji i društvu.

Kod mnogih su danas grijeh i nemoral postali važniji, jači i privlačniji od milosti, kao što su mržnja, nesklad i rat privlačniji od ljubavi, mira i sreće, a nevjera moćnija od vjere i povjerenja u Boga. Još onih pedesetih godina usudio se je jedan naš književnik pisati u časopisu "Kolo" ove riječi: "Kuda to slijedi današnji čovjek, svijet, prezirući sve svetinje svoje i vjeru svoju?"

Čudio sam se i onda, a i danas da je smio časopis "Kolo" objaviti - tiskati te riječi kad je sistem ateizma rušio sve svetinje i vjeru i povjerenje u Boga. Plodovi ateizma i nevjere jesu srušeni brakovi, jesu porušene ljubavi, jesu nemoral i obitelj bez djece i života - jest i ovaj rat, žalosne i prognane obitelji bez brojnih sinova čiji se grobovi ne znaju.

Ne znamo što mogu učiniti Ujedinjeni narodi da se obiteljski život popravi, spasi i da postane sretan. Znamo da Crkva želi učiniti što može, što je najbolje za spas obitelji. Cujem da pariški biskupi, Crkva u Francuskoj, želi pred svijet, u Godini obitelji, iznijeti što je rušilo i što uvijek ruši obiteljski život i sreću u ovome svijetu. A što je to ako ne otrov grijeha i zla - otrov nevjere i nemoralu u srcima i dušama današnjeg čovjeka.

Prije tridesetak i više godina brojne su obitelji, očevi i majke, dolazili ocu Anti Antiću s teretom života, braka, siromaštva i bolesti da ih on utješi, da im pomogne, da ih uputi k sreći i radosti života. Tako mu je došla jedna obitelj ugledna, veoma dobro stojeća, kulturna, gradanska obitelj, ali žalosna zbog kćeri za koju ne bijaše nigdje pomoći ni lijeka. Nakon što su roditelji, makar bijahu poznati liječnici, pošli širom Europe, tražiti za kćer pomoći i ozdravljenje, koje nisu našli, netko h je upozorio da pokušaju potražiti i pomoći po molitvi oca Antića. Došavši k njemu, a čovjek Božji znao je čitati duše i ljudske savjesti, upozorio ih je on na izvor njihove boli i velikog križa koji nose u svome braku zbog njihove kćeri kojoj suvremena medicinska znanost nije znala lijeka. Otac Antić im je odmah rekao: "Vratite se kući i sutra dodite ponovno k meni. Pripremite se na svetu isповijed i ispovjedite se iskreno. I kćer sa sobom dovedite, a ja će potom služiti svetu misu za ozdravljenje i sreću vašega braka." Što znaće te riječi, povratite se na sv. ispovijed i slušat ćeće svetu misu, nego ponovno povjerovati u Boga. Antić je upozorio da se obitelj, čovjek treba povratiti k vjeri i povjerenju u Boga, k obraćenju po sv. ispovijedi, k izgubljenom duhovnom životu da bi Bog pružio svoju milost, pomoći i ljubav kako bi ozdravila ta obitelj, njihova kći kojoj medicinska znanost nije mogla pomoći. I došli su sutradan gore u kapelu gdje je Sluga Božji često molio i ispovijedao brojne stotine i tisuće svojih penitenata. Bijaše poslije vjenčanja prva i divna ispovijed, pravo obraćenje, potpuno povođenje u Boga, priznavali su roditelji, ali poslije svete mise i svete pričesti, slijedila je nad kćerju Antićeva uslišana molitva; pravo i potpuno ozdravljenje obnovljenog života kćeri, ponovna sreća u braku.

Što treba učiniti u ovoj Godini obitelji? Antićev poziv za ozdravljenje obiteljskog života,

mira, sreće, morala i ljubavi jest: Treba se obitelj povratiti Bogu. Što god se bude mimo toga nudilo, eksperimentiralo, govorilo za zdravi i sretni obiteljski život, bit će i dalje porazno, uludo, besplodno. Treba se ponovno povratiti slika Božja u obiteljski život, u duše i djelovanje svakoga člana obitelji. Treba se ponovno povratiti k Isusu lječniku svih naših duša, naših patnja, naših grijeha i muka. Tako je na ponovnu sreću i ozdravljenje obiteljskog mira, ljubavi i života pozivao sluga Božji otac Ante Antić, a taj će se njegov poziv ovdje s njegova groba opetovati, ponavljati i upucivati budućim obiteljima kojima obiteljski život postane nesretan, nesnošljiv, nevjeran i nezdrav.

Ako naš hrvatski narod, narodi i države Europe i svjeta hoće napredovati, da ponovno žive u miru, sreći, ozdravljenju i blagostanju, potrebne su prave kršćanske, moralne i svete obitelji, a to znači ponovno povratak k punini obraćenja života Bogu koji je blagoslov ljubavi i života u braku, blagoslov po radanju djece i po kršćanskom odgoju i životu svih članova obitelji.

Obitelj ne može biti sretna, zdrava i privlačna ako roditelji s djecom ne žive Božju milost u svojim dušama.

Otac Antić je učio: Povratite - vi očevi i majke - u svoje duše povjerenje i vjeru u Boga, ponovno k svetoj ispovijedi, svetoj misi, pričesti i molitvi, i eto opet sreće i ozdravljenja obiteljskog života i radosti s djecom.

Danas je upravo iz tiska izšla vrijedna knjiga o sluzi Božjem ocu Anti Antiću - skoro 400 stranica: "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske." Da sam imao u vidu kako će Ujedinjeni narodi s Crkvom ovu godinu nazvati Godinom obitelji, knjizi bi stavio naslov: "Antićeva baština u duhovnoj obnovi hrvatskih obitelji", jer je zaista naš Sluga Božji bio duhovni preporoditelj brojnih obitelji u našemu hrvatskom i kršćanskom narodu

Otac Antić svojim potpunim povjerenjem u Božju Ljubav, milost i dobrotu povratio je mnoge obitelji Božjem životu i sreći u braku i kršćanski odgojenoj djeci.

A to je i danas njegov poziv u Godini obitelji svakoj našoj obitelji. Molimo i zato njegov moćni zagovor i poslušajmo njegov poziv.Amen.

ZA UPIS U KNJIGU ŽIVOTA

Žao mi je, ali Vas moram ukoriti. Nije sve kod Vas u redu. Molim Vas, to spoznajem s milošću Božjom, ali radi Vas. Dragi Vas Bog ljubi i hoće da mu budete dobar, vjeran, poslušan sin.

Molim Vas, uzmite ozbiljno ove riječi svetog Pisma: "Nije stvar neznatna kršiti zakon Božanski. Budućnost to uvijek pokaže." (2 Mak 4,17). promislite što će biti od svega Vašega života, od Vaših djela, ako ona ne budu upisana u knjizi života!

(Pismo III/22,4).

Fran Ante Antić

Suza pokraj grijeha

Sumračje i plač... iznad sjene mač
sedam rijeka što protječu dovijeka
u moje ruke nasred usoljena znoja
zalud vapijem, zalud slutim
proguta mi očaj noć što
"u grijehu me zače majka moja"
proguta mi očaj noć što
zalud vapijem, zalud slutim
sedam rijeka sumračje i plač
iznad sjene mač
sumračje i plač što protiču dovijeka
u moje ruke usred usoljena znoja
jao sjeno
jao crna zjeno!
što je sudba ili slučenje spokoja
zašto "u grijehu me zače majka moja"?

Anita Pavić

(Uz spomen 100. obljetnice rođenja služe
Božjega oca fra Ante Antića koji je mnoge
grešnike primao kao otac rasipnog sina i po
svetim isповijedima vodio do potpunog ob-
raćenja i spasenja njihovih duša)

“Antićevi dani” izvan domovine

Otac Antić - - prava radost Hrvatima u Frankfurtu

Jubilej 100. obljetnice rođenja dobrog oca Ante Antića obilježen je od 3. do 5. prosinca 1993. i u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Frankfurtu, koja se svojim centrom u Niedenaustr. nosi ime sluge Božjega o. Antića. To su bili "Antićevi dani", kako ih je zamislio voditelj misije o. fra Leon Delaš, a održali su se uz brojno ispunjavanje vjernika pred Božić u crkvama St. Gallen (4. XII) i Bockenheim i Bad Sodenu (5. XII) gdje se okupljaju brojni Hrvati na nedjeljna euharistijska slavlja.

U centru misije, recimo, i mladi su Hrvati, koji se okupljaju na vjerouauk pod vodstvom katehete o. fra Željka Čurkovića, imali i poseban "Antićev dan" u petak 3. XII. po predavanju o. vicepostulatora. To je, zapravo, predavanje, više bilo prilagođeno mladima da bi i oni izgrađivali osobne stavove prema sebi i svojim mlađenackim pogledima, kao i prema vremenu i sredini u kojem i s kojim žive, jer u Frankfurtu su mladi bez temeljnoga kršćanskog odgoja i nazora na svijet i život, u velikim opasnostima za puni i duhovni razvoj svoje osobe. Po njihovim zanimanjima i pitanjima, koja su ostavljali nakon predavanja, zapažalo se je da mladi teže za duhovnom pomoći, a to je onda u konkretnim mlađim godinama, i poticaj svim mlađima da su mlađi pozvani na izgradnju duhovnog života u sebi, kako ga je kroz cijeli odgojni život cijenio, poticao i pružao mlađima sluga Božji o. Antić. Očito, ti su dojmovi o. Željka potaknuli da se glas o Sluzi Božjemu čuje i u filijalnoj crkvi u Bad Sodenu, koju on predvodi po redovitim nedjeljnim svetim misama, a Bad Soden je turistički gradić na području Taunusa, svega četrdesetak kilometara od Frankfurta.

Inače, za informaciju čitateljima, vjernici su u Bad Sodenu, nakon uvodnih riječi o.

Kuća Hrvatskog katoličkoga misijskog centra u Frankfurtu (danas u obnovi) s ponosom od prvih godina misije nosi naslov imena sluge Božjega oca fra Ante Antića

Željka, s najvećim interesom, ljubavlju i zahvalnošću prihvatali i primili oca Antića. Svi su se sa zahvalnošću divili: Ah Sluga Božji, kakav samopregalački, požrtvovni i nadnaravn duhovni i sveti život - a dotad o njemu ni pojma nemahu. No, fra Željko i č.s. Davorina Jurić koji s mlađima animiraju liturgijska čitanja i pjevanje u Bad Sodenu na nedjeljnim sv. misama, kako čine i u drugim misijskim postajama i misionari o. fra Jure Zebić i o. fra Ante Grčić, te č. ss. Rozarija Župić, Pavlimira Šimunović i Zrinka Čotić, oduševljeni su s glasom o svetosti o. Antića, svjesni da je o. Ante Antić bio najveće duhovno obogaćenje hrvatske duhovnosti u ovom stoljeću, pa s pravom se nadaju i očekuju da će on biti i u hrvatskoj budućnosti za sve Hrvate dobre volje, posebno onima koji su prihvatali Slugu Božjeg kao izvanrednu duhovnu i karizmatsku svetačku osobu i postali njegovi

gorući štovatelji koji mu se mole i primaju po njegovu zagovoru brojne milosti i pomoći u potrebama života.

I veoma je značajno za hrvatski pastoralni centar u Frankfurtu, koj bijaše otvoren i blagoslovljen 22. rujna 1968. od limburškog biskupa mons. dr. Vilhelma Kempfa s imenom "Dom oca fra Ante Antića", što je vrijedno zabilježiti, jest da su tom prigodom bili izrečeni brojni govorovi zahvalnosti, kako je zabilježio "Vjesnik Hrvatske katoličke misije u Münchenu" (god. IV, br. 15/1968. str. 12), hrvatskim dušobrižnicima o. fra Bernardu Dukiću i dr. o. fra Čiriju Markoču za velikodušno njihovo svećeničko služenje hrvatskom narodu. Spomenuti "Vjesnik...", dok piše o sluzi Božjem o. Antiću kao svećeniku - franjevcu da je bio apostol serfske ljubavi prema Bogu i bližnjemu i neumorni radnik u širenju kraljevstva Božjega u dušama", citiraо je i rječi mp. provincijala o. fra Jerka

Lovrića koji je o ocu fra Anti Antiću kazao: "Sličan svjeći koja izgara, troši se, ali ne prestaje izgarati sve do kraja. O svom radu nikada nije govorio. Nikome nije bio zavidan na radu. Baš obratno: sav bi se žario u licu kad bi čuo da netko neumorno i uspješno radi za Boga."

Mnogima, koji ga upoznaše i koji se mole za njegovu beatifikaciju, kako svesrdno obećaše Hrvati u Bad Soodenu, postaje za sve potrebe i krize života i vjere zagovornik i zaštitnikom na nebu.

Tako sluga Božji o. Ante Antić u Frankfurtu ostaje svim Hrvatima prava radost.

VAT

Na samom početku adventa (došašća) 1993, vremena priprave za proslavu Božića, dok se je Frankfurt sav zaodjenuo u šarm i svjetlo predbožićne svjetlosti i komercionalnog sjaja, stotine ožalošćenih (više od 600) očeva i majki s drvenim križevima i jednom židovskom zvijezdom "podizali su", kako je zapisao "Frankfurter Allgemeine" od 1. XII. 1993., u zelenom parku ispred kazališta SIMBOLIČKO GROBLJE na spomen sinova i kćeri umrlih od AIDS-a - SIDE. Isti dnevnik donosi da se od teške i neizlječive bolesti lječi više od 2.000 ne samo oboljelih nego i na očajnu smrt osuđenih u tom gradu svjetskog bankarstva. Kakva je to krvava i crna drama razularene europske civilizacije i kulture u tamnim noćima podzemnih aktivnosti potrošačkog komercijalizma i sekularizma koji sve više zauzimlje nepojmljive razmjere zabluda i smrti, a to se je čulo u riječima propovjednika kod "Antićevih dana" u Frankfurtu. Na slici: roditelji zasađuju križeve u ledinu i pale svijeće za pokojnu djecu; neki s grižnjom savjesti, a drugi (možda tek pokojni) s molitvom za ispokoj besmrtne duše

O. Antić drugi put u Darmstadtu

Veliki su zagrebački snijeg i led početkom prosinca 1993. zameli i zaledili ulice Bijelograđa kad su se pred treću nedjelju došašća (adventa) održavali "Antićevi dani" 10., 11. i 12. prosinca u gradu Darmstadt, u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Njemačkoj. Oštре prosinacne večeri s prvim snijegom ledile su na darmstadtskim ulicama tih adventskih rasvjetljenih i okičenih večeri sve živo na ulicama. Nigdje u gradu žive duše, a kroz osvijetljene prozore kapele hrvatskog centra koji je s kapelom sjao kao svjetionik u noći, naziralo se je polutamno predvorje koje je prve večeri (10. XII) čekalo roditelje - vjernike, a u subotu (11. XII) i mlade vjernike. Hoće li itko tih zimskih večeri doći na "Antićeve dane" na svetu misu i propovijed o ocu Antiću u sjajnu kapelu, pitali su se o. misionar fra Nediljko Bekan i čč. ss. Božena Duvnjak i Vitalija Križan. Prva večer bijaše za roditelje, a druga za mlade, ili će i roditelji radije ostati u toplim stanovima, a mladi u zadimljenim kafićima i diskoklubovima. Možda će nekima biti ugodnije i pred televizorima s redovitim programom, nego na "Antićevim večerima" u osvijetljenoj kapeli hrvatskog centra u Bessungerstr. koja spaja misijski centar s modernom crkvom St. Feliks Kirche gdje nedjeljom i blagdanom brojni Hrvati dolaze na svetu misu.

I doista na obje večernje mise i propovijedi o glasu svetosti sluge Božjega o. Antića, makar je oistar vjetar u snježnoj vijavici zavijavao ulice Darmstadta, roditelji i mladi su prepunili rasvjetljenu hrvatsku kapelu, revne katolike nije zaustavio oštri led koji je ledio sve živo oko sebe; prve večeri 50-ak roditelja, a druge večeri 60-ak mladića i djevojaka hihotavih i prozeblih bijahu obradovani "Antićevim večerima". Vidjelo se i po svetim isповijedima da svatko ima svoj svijet i svoje probleme, a svi skupa svoj zajednički smis-

Dio mladih Hrvatske katoličke misije jamačno su željeli s č.s. Vitalijom i ovom svojom fotografijom ovjekovječiti uspješnost "Antićevih dana" po predavanju u kapeli Hrvatskoga katoličkog centra u Darmstadtu

ao: vjeru u Božji život za koji smatraju da je On temelj svega u životu, da je On jedina Sreća, Radost, Ljepota i Ljubav života, a na to ih je upozoravalo predavanje o svetosti života o. Ante Antića, koji je od svog djetinstva otkrivaо Krista, zavolio ga i prihvatio.

Revni misionar o. Nediljko, koji na ulazi u svoj stan kod otvaranja vrata sam sebe uvek pozdravlja "Hvaljen Isus, fra Nediljko!", uvjeravao me je, dok smo se u subotu (11. XII) oko 17.30 sati vraćali sa sv. mise za Hrvate u Grosszimmernu za sv. misu i predavanje mladima, da mnogo pokušava među mladima u učvršćenju njihove vjere i ostvarenju njihova kršćanskog uvjerenja i zajedništva, ali to teško ide radi velikog prostanstva misije, jer osim u Darmstadtu ima i tri druge filijalne crkve u manjim gradićima (Goosszimmern, Bensheim i Wirms). Da su svi Hrvati u jednom gradu, bili bi međusobno bliži, otvoreniji i bolje bi se i mladi upoznali. Ipak, fra Nediljko je aktivna i neumoran, kao i čč. ss. Božena i Vitalija koje pomažu u vjeronauku, crkvenom pjevanju i održavanju folklora za djecu i mlade. To sve doista utječe da se vjerski, obiteljski i narodni život Hrvata što bolje očuva, razumije i potpomaže.

Nedjeljnim svetim misama (12. XII) u Bensheimu i Darmstadtu s "Antićevim danom", koji je fra Nediljko s velikom radošću najavio i pripremio, za sveto euharistijsko slavlje, prethodilo je sveto ispovijedanje pred Božić. Ispovijedalo se prije, za vrijeme i poslije svetih misa. Obje crkve bijahu ispunjene hr-

vatskim katolicima, a euharistijsko slavlje predvodio je uz propovijed o. vicepostulator, dok je raspjevanu zajednicu s pjesmama došašća (adventa) predvodila č. s. Vitalija. Dušobrižnik o. Nediljko na kraju svete mise pročitao je raspored za božićno ispovijedanje u idući petak i subotu i dodao: "Sad kad se razidete i odete k Vašim kućama ponesite u rukama knjigu 'Tješitelj čudotvorni' na spomen 'Antićeve dana' po drugi put u Darmstadt, a u srcima čuvajte ime Isusa Krista, ime u koje smo svi kršteni i bez kojega nema spasenja, i svjedočite za njega kako je svjedočio dobri i vjerni sluga Božji o. Antić."

Tako su doista "Antićevi dani", makar prohladni, za revnog o. Nedeljka i časne sestre bili i ostali kao dani zajedništva, radosti i upoznavanja Sluge Božjeg.

Mnogi su ga vjernici prihvatali kao nebeskog zagovornika.

VAT

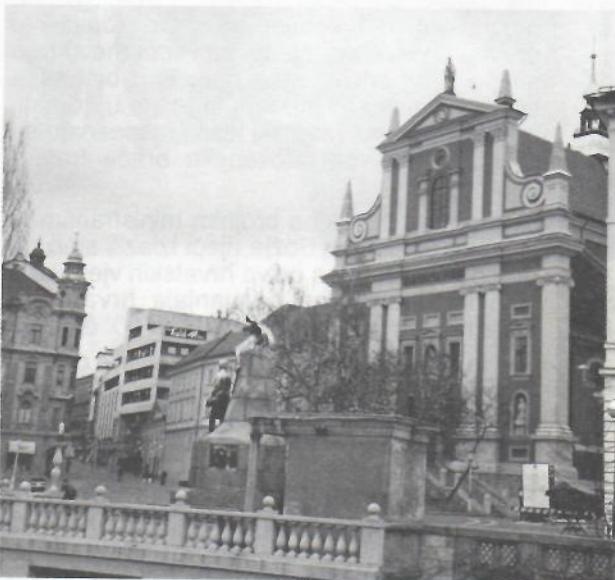

O. fra Nediljko Bekan, koji je u vatri duhovne sreće najavio "Antićeve dane" kao pripremu za predbožićnu sv. ispovijed, dijelio je i dahom svete vjere i svetu pričest mnoštvu svojih vjernika (na slici: sv. pričest na misi u crkvi St. Antonius Kirche u Bensheimu) koji su se tih dana u velikom broju ispovjedili za treću nedjelju došašća u Darmstadtu kao i u filijalama misije

Otac Antić s ljubljanskim franjevcima i Hrvatima

Ugodno nedjeljno podne. Ljubljana osunčana ožujskim suncem. Bit će lijepo i za mnoge Hrvate koji žive i rade u tom gradu. Nakon izmoljene svete krunice (jer je peta nedjelja korizme) i pozdrava Andeo Gospodnjiji, kao da smo slutili "Antićev dan" za Hrvate u crkvi Navještenja BDM na Prešernovu trgu 4 koju stoljecima čuvaju duhovna djeca sv. Franje iz Asiza, a tu je i centar Hrvatske katoličke misije koju duhovno, zdušno i pregački neumorno vodi hrvatski franjevac o. fra Marko Prpa.

Na ulazu u samostan ljubazno i bratski dočekao nas je fra Marko, kome su na srcu i brizi ne samo Hrvati u Ljubljani nego i u cijeloj Sloveniji. Poveo nas je u blagovaonicu na objed i predstavio nas je slovenskoj franjevačkoj subraći. Doznavši da smo ja i fra Stjepan Poljak stigli iz Zagreba, odmah su nas, nakon pozdravljenja a posebno poslje ručka, braća Slovenci prosili za glas o svetosti sluge Božjeg o. Antića: Siri li se, povećava ili opada? Primaju li štovatelji koji mu se mole njegovim zagovorom milosti i uslišanju s neba, kad mu se mole? Najstariji

Pogled na drevnu, uređivanu i prekrasnu franjevačku župnu crkvu Gospodovoga oznanjenja Mariji (Blagovijesti) u Ljubljani koja trijumfalno zanosi i poziva brojne šetače omiljenog Prešernova trga, a svojom prekrasnom nutrinom, koja se raspleće u sjajnim oltarima i djelima poznatim majstora, utjeha je hrvatskim katolicima koji svake nedjelje svećano slave u pjesmi i molitvi euharistijskog i uskrslog Gospodina

svećenik i mp. o. fra Marijan Valenčak, koji bijaše poznati franjevački provincijal, a na srcu mu je svetost života, upitao je: "Postoji li koje pravo čudo od Sluge Božjega - dodavši - ako ima čudo, bit će brzo proglašen blaženim i svetim!" Tako su nas pitala subraća u Ljubljani.

Poslije kave prošli smo najužim centrom Prešernova grada, koji nas je podsjećao na čuvenog arhitekta, velikoga slovenskog umjetnika pok. Jožeta Plečnika koji je na molbu najnadarenijega hrvatskog velikana Ivana Meštrovića izradio nacrt (gratis 1936) i plan kripte i svetišta Majke Božje Lurdske u Zagrebu a da nije želio da mu se isplate ni troškovi puta, kao da je osjećao da će u kripti Majke Božje Lurdske počivati siromašni tjelesni ostaci dobrega i vjernoga Sluge Božjega. Prolazeći ulicama slovenske prijestolnice, a i svi su lokali biti zatvoreni, bilo nam je omogućeno u sunčanom ozračju uživati u životnoj snazi, privlačnosti i ljepoti baroknih, čistih i urednih ulica i zgrada, kao i trgova grada koji nose imena svojih najpoznatijih pjesnika, umjetnika i duhovnih velikana.

Oko 15,30 sati, kad smo se približavali Prešernovu trgu, pojavljivali su se prvi prolaznici. Mirno su izvirali iza svakog ugla ulice hodeći u našem pravcu, a tekli su u malim grupama po dvoje, troje, petero i više. Cilj im ne bijaše da razgledavaju centar grada, možda im je i dodijao. Svi su pješačili u pravcu crkve Navještenja na Prešernovu trgu jer se u toj crkvi svake nedjelje i blagdana slavi sv. misa za Hrvate, i to točno u 16 sati. A lijep je taj naš hrvatski jezik, raspoznaće se pred tom crkvom slovenske braće franjevaca.

Točno u 16 sati s brojnim ministrantima i čitačima nedjeljne Božje riječi izlazili smo na otar dok je prepuna crkva hrvatskih vjernika u visokim svodovima odzvanjala hrvatskom korizmenom pjesmom te nedjelje 20. ožujka.

Na početku svete mise biranim i odmjenjenim riječima, kao i toplim, makar prozeblim glasom, svoje je brojne vjernike Hrvate pozdravio fra Marko, kao i nas obojicu, nazvavši tu nedjelju "Antićevim danom" za Hrvate u Ljubljani. Sv. misu predvodio je o. vicepostulator koji je u propovijedi, osvrćući se na temu nedjeljnoga korizmenog evanđelja, istaknuo kako se, evo, Crkva u Hrvata brine u ovom stoljeću za proglašenje blaženih i svetih nekoliko svojih članova koji su živjeli i umrli na glasu svetosti, a takav bijaše sluga Božji o. Antić, dok su neka braća pod teretom ateizacije i progonstva vjere umirali bez života s Bogom, a veliki dio os-

O. fra Marko Prpa je prvi i jedini svećenik i misionar za katolike Hrvate u Sloveniji, i to od ustanovljenja Hrvatske katoličke misije u Ljubljani, kojemu je na srcu i u duhovnom životu neprestano misao i briga kako okupiti i pastorizirati brojne tisuće Hrvata u glavnom gradu Slovenije, a gotovo nema većeg grada u toj novonastaloj državi gdje Hrvati već godinama ne izgrađuju tu zemlju, a mnogi već zaboravile zemlju našu, rječ našu i podrijetlo svoje, svijest i korijen svoj, o čemu bi o. Prpa znao sa sjetom u duši napisati kritično slovo duhovnog stanja i života brojnih Hrvata kojima je daleko misija i crkva na Prešernovu trgu

tavljao svoje domove i hrvatska ognjišta bježeći u druge zemlje i narode da sačuva vjeru.

Bijahu toga posebno svjesni stariji Hrvati koji u Ljubljani žive od 1946. ili nešto kasnije, a još i danas ne zaboravljaju ni svetu misu, ni svoj hrvatski jezik i podrijetlo, a njihov je put izvan njihovih hrvatskih ognjišta uvijek bio natopljen suzama i posut trnjem. Riječi propovijedi o svetosti i milosnom životu i djelovanju o. Ante Antića i nakon sv. mise privukle su veći broj hrvatskih vjernika i na predavanje o sluzi Božjem koje je fra Vladimir Tadić, vicepostulator, održao u velikoj dvorani franjevačkog samostana.

Bijaše to zaista lijepa, plodna i duhovna korizmena nedjelja koja se ne doživljava ugodnije i sunčanje ni u većim Hrvatskim katoličkim misijama Europe. O. misionar fra Marko - koji češće poziva izvanredne propovijednike kao i isповjednike za svoje vjernike, a vodi brigu i o vjerou nauku hrvatskoj djeci koliko u osnovnim toliko i u srednjim školama uređujući za sve Hrvate na području Slovenije veoma uspjeli list "IZLAZAK" - svjestan je da glas o svetost sluge Božjega o. Ante Antića može donijeti plodove duha i vjere, ljubavi i sreće brojnim njegovim vjernicima na području Slovenije.

Zahvaljujući o. fra Marku na veoma uspјelom danu po sv. misi, propovijedi i preda-

vanju, svi su vjernici, a bijaše ih oko pet stotina, primili sličice Sluge Božjega, mnogi nabavili njegov životopis, a jedan dio i zbornik "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske", sa željom da im se šalje glasilo "Dobri otac Antić" i da o. vicepostulator s glasom o svetosti o. Antića još koji put posjeti ljubljanske Hrvate.

*** U idućem broju "Antićevi dani" u domovini; Tisno, Zaton-Šepurina i Murter ***

I tako bijaše "Antićev dan" u Ljubljani lijep i duhovno koristan za sve koji su ga doživjeli i duhovno osjetili, a oni koji se s ocem Anticom stvarno upoznaše, žele se nanovo što prije s njime susresti i da im se na Prešernov plac povrati. ***

Vladimir Tadić

IZ VICEPOSTULATURE

Predstavljanje knjige
"Antićeva baština u duhovnoj
obnovi Hrvatske"

Priručnik, model i putokaz

Uzme li se da je inspiriran pjesnik i zaljubljenik Antićeve poniznosti gosp. Joja Ricov (na slici lijevo) morao "prelistati" knjigu "Antićeva baština" s 394 str. da je u pravom svjetlu predstavi s brojem ispisanih podataka, tada nije ni čudo da se i sam divio cijelome trudu u kojem je i sam literarno sudjelovao. A i zahvalna pjesma "Usliši, Bože" koju je na kraju otpjevao naš cijenjeni bariton Matiša Rajčić uz pratnju prof. o. fra Kreše-Ante Samardžića (za klavirom) ostat će nezaboravan spomen brojnim sudionicima kod promocije

U nedjelju 6. ožujka, poslije euharistijske svečanosti za "Antićovo '94", dvorana Majke Božje Lurdske (I.kat) nije mogla primiti brojne štovatelje oca Antića koji su željeli sudjelovati kod predstavljanja knjige - zbornika "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske".

Knjiga doista može biti od velike i izvanredne koristi kao i upozorenje našim brojnim i odgovornim odgojiteljima u crkvenim i društvenim školskim ustanovama, kao i pastoralnim djelatnicima, čak i obiteljima, očevoima i majkama kod kršćanskog života i odgoja djece. Ona daje, nudi i potiče čitatelje kako se može kršćanski i ljudski živjeti život koji ima vječne i trajne vrijednosti i u sekularizirnom društvu i svijetu, a time je "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske", sama

po sebi osnova, poticaj i pomoć da nam se Crkva i domovina konačno i jednom oslobođe od kolapsa teških vjerskih, moralnih, psihičkih i ljudskih trauma koje su posljedica prošlih desetljeća sistematske i borbe ateizacije, sekularizacije i jednoumlja prošlog sistema, kao i ovih teških godina rata.

Brojni predavači u knjizi, dok opisuju krepni život i djelovanje o. Antića, iznose i svoje misli i osjećaje da Crkva u našemu hrvatskom narodu ne može i ne smije stati, a ni vratiti se u donedavno jučerašnje Antićovo vrijeme, ali da ona prema uzornom i krepnom životu i liku sluge Božjeg o. Antića i danas i sutra i uvijek može i treba imati prednost, značenje i poruku pred svim inim takmacima za duhovni i pravi napredak čovjeka

S pjesmom "Za tobom, oče Antiću", koju je na spomen o. Antića spjeval pjesnik Joja Ricov a uglazbio pok. maestro Mario Nardelli, obojica štovatelji Sluge Božjeg, zračio se dječji zbor (najmladi pjevaci u crkvi Gospe Lurdske), pod ravnjanjem č. s. Željke Čeko, svježinom i plamenom nevinosti po valovlju odusevljenja i sjaja budnih tonova Antićeve života: "Od Prvića pa do Lurdske Gospe, nek se blagost fra Antina prospe"

i cijelog naroda po načinu duhovne obnove oca Antića. Knjiga je uz znanstveni prikaz života i rada o. Antića, djelomice priručnik, djelomice model i donekle putokaz duhovne obnove pojedinca, obitelji, crkvene i društvene ustanove, a time i cijelog hrvatskog naroda koji se nalazi u teškim brigama i porodajnim bolima uoči početka trećeg milenija kršćanske povijesti i civilizacije.

Na kraju promocije zbornika, koja je trajala sat i pol, o. vicepostulator se zahvalio predavačima koji su svoje znanstvene rade prikazali na održanom znanstvenom zboru od 3. do 6. lipnja 1993. u Splitu, a potom i svim brojnim djelatnicima koji su svesrdno svojim radom potpomogli da knjiga ugleda svjetlo dana u prigodi 29. obljetnice smrti Sluge Božjeg i kod završetka Antićeve godine - proslave 100. obljetnice rođenja duhovnog vođe o. Antića.

Uz ugledne goste - među kojima bijahu naš zagrebački pomoćni biskup mons. dr. Đuro Kokša, suradnici Vicepostulature, veći broj najbliže rodbine oca Antića, kao i neki od članova sudske komisije uz trojicu saslušanih cenzora za spise i pisma o. Antića, a uz pjevanje crkvenoga dječjeg zbara

Majke Božje Lurdske i pjesmu "Za tobom, oče Antiću", a pod ravnjanjem č.s. Željke Čeko, i uz solo-pjesmu baritona Matiše Račića "Usliši, Bože" uz pratnju maestra prof. o. fra Kreše-Ante Samardžića - promocija bila je ispunjeno vrijeme duha, vjere, zajedništva i vedrine, što i sama knjiga po sebi nosi svakom čitatelju.

Svakako priznanje, pohvala i zahvalnost ostaje predstavljaćima: animatoru o. fra Zvonku Piriću, čitačima, franjevačkim bogoslovima fra Zvonku Ercegu i fra Andelku Odaku, i glavnom predstavljajuću hrvatskom pjesniku gosp. Joji Ricovu koji je istaknuo da "Antićevo baština u duhovnoj obnovi Hrvatske" pobuduje sve djelatnike u hrvatskim pedagoškim ustanovama na proučavanje velikog i dinamičnog lika o. Antića za konkretnu duhovnu obnovu Crkve i društva.

Na kraju knjiga ima iznimnu vrijednost (pozdravi, predavanja, svjedočanstva, propovijedi na euharistijskim slavlјima, bibliografija i kratka "Biografija fra Ante Antića u slici i riječi" - str. 393) i za one koji žele proučavati povijest Crkve u Hrvata u ovom vremenu - stoljeću.

Sudionik

Na kraju promocije "Antićevo baština" se zažarila nakon zahvale o. vicepostulatora u rukama izvanrednih djelatnika, teologa, članova komisije i najbližih suradnika Vicepostulature

KOLIKO VRIJEDNO, KORISNO I SRETNO

Neka dragi Bog primi moju molitvu za Vas! Vi iz svoga bogatog životnog iskustva znate za bol, za muku, za trpljenje i koliko sve to stoji čovjeka. Još više Vi znate, Vi ste iskusili koliko je lijepo, kolko vrijedno, koliko korisno i sretno za čovjeka kada znade junaci nositi jade i nevolje, kada zna sebe pobijediti i praštati i za Boga trpjeti. Molim Vas, sve što trpite, bilo fizipki bilo duševno, sve znajte iskoristiti za se, za svoju dragu obitelj. Sve neka bude po presvetoj volji Božjoj.

(Pismo III/4,2)

Fra Ante Antić

Blagdani Duha Svetoga i Presvetog Trojstva

Sve ove dane molite se Duhu Svetom, da Vas rasvijetli, vodi, uči, tješi i učini svojim svetim oruđem u posvećevanju i spasenju duša. Primite ovaj savjet kao da Vam On sâm govori. U Gospodinu Vas molim, držite se ovoga:

- 1) Iz svega srca predajte se dragom Bogu i to predanje neka je temeljni zakon Vašeg života.
- 2) To je predanje iz ljubavi, sjedinjeno s predanjem, s ljubavlju kako se sveto čovještvo Kristovo predaje Ocu Nebeskom.
- 3) Zakon, koji vlada cijelim Vašim bićem jest zakon ljubavi i sveta volja Božja.
- 4) Vaš stav pred Bogom jest sveta poniznost i potpuna poslušnost Gospodnu kao svome Ocu.
- 5) Pravilo, koje Vas vodi i ravna jest sveta vjera. Nje se morate držati.
- 6) Sveta vjera nas uči, da je Presveto Trojstvo u nama po milosti. U ovome je naše najviše dostojanstvo i prava veličina. Zato ćete u sebi ostvariti ovo jedinstvo s Presvetim Trojstvom, ovaj božanski život u sebi. Svakog se vladati kako dolikuje Presvetom Trojstvu, koje u Vama stanuje, raduje se svakom Vašem dobru i nepretku. U svetoj misi, molitvi i žrtvi preporučit ću sve Vaše potrebe, želje i nakane. Molim za sve Vaše, da svi budete Božji i da se nitko od Vaših ne osudi.

(Pismo III/17,18)

Fra Ante Antić

NAŠI POKOJNICI

Bea Derenčin - Zagreb *

Vladica Šupih - Kvaternik - Zagreb

Amalija Gregov - Zagreb

Dragica Ružić - Konjšćina

Darko Ružić - Zagreb

Stipe Čović (Mrvić) - Lučane (k. Sinja)

Ivan (Dane) Čovo - Karakašica (Sinj)

Marija Šošić - Brela **

* i ** U novom broju glasila slijedi i kratka biografija

GOSPODINE,
UDIJELI IM
POKOJ VJEĆNI

O. FRA METOD (ČIRO) LATINAC

Trilj, 24. II. 1916.

† Split, 21. I. 1994.

Kao odgajanik i veliki štovatelj sluge Božjega o. fra Ante Antića, pripremajući se za svoju jutarnju svetu misu u samostanskoj crkvi Gospe od Karmela kod Skalica u Omišu, doživio je teški moždani udar nakon kojega je, okrijepljen otajstvima sv. vjere, prevezen u splitsku bolnicu "Firule" i blago u Gospodinu preminuo u 78. godini života, 60. redovništva i 53. svećeništva.

Osnovno školovanje završio je u Trilju, Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju, novicijat u Zaostrogu i Visovcu, filozofiju i teologiju u Makarskoj, a sveti red prezbiterata primio je u svetištu Čudotvorne Gospe Sinjske (6. VII. 1941) i u rođnom Trilju 16. VII. proslavio je svoju svetu mlađu misu.

Svoj mladi svećenički i pastoralni rad počeo je u Imotskom, gdje se je u teškim ratnim nevoljama pokazao fra Metodov karitativni i domoljubni rad. Kao optimist uvijek i svagdje je bio ugodan i prihvaćen u društvu redovnika, svećenika i vjernika. Poslije rata nedužan je osuđen na robiju koju je od 1945. do 1948. proveo u zatvoru Stare Gradiške s mnogo braće svećenika, redovnika i brojnih vjernika. U teškoćama zatvora, kako je znao reći, bila mu je prva misao sačuvati vjeru, hrabrost i odlučno svjedočenje za Krista.

U zatvoru su mu bila, što se uvijek sa zahvalnošću sjećao, kao najdraža duhovna pomoć i hrana, okrepa i snaga pisma koja mu je pisao njegov magistar o. fra Ante Antić. O njima je fra Metod često govorio da su mu pisma služe Božje o. Antića davala najuzvišeniji cilj i vrijednost patnje zatvorskih muka i progonstva vjere i Crkve, ali po tome hrabrost, snagu i izdržljivost; o. Antić, kako je često isticao fra Metod, u svojim pismima zračio je jednom silnom duhovnom rasvijetljenosti i prodornosti koje je svetački s cijelim bicem sam živio, pa je tako i njega kao zatvorenika duhovno vodio. Fra Metodu će u zatvoru biti više puta ponudeno da napusti svoje svećeničko zvanje i da će odmah biti pušten na "slobodu", a u "slobodi" da će primiti posao kakav želi i hoće. No, on ostaje radije u logoru gdje će po naredenju iskopavati mrtve koje su nekamo prevozili nego da mu se udijeli lažna komunistička sloboda. Kako mu je o. Antić pisao, u zatvoru je radosno prihvatio križni

put Crkve, a pomoć mu je dolazila, kako je toliko puta priznavao, od pobožnih molitava o. Antića i njegove pobožne majke Marte te od brojnih mučenika za svetu vjeru i Crkvu.

Nakon zatvora (1948) dobio je službu po-močnika u župi majke Božje Lurdske u Zagrebu gdje je još savršenije i iz najbližeg kontakta s ocem Antićem upoznao Antićev svetački lik koji ga je, kako fra Metod svjedoči, neprestano poticao da se i on sam što više žrtvuje, moli i skribi za zatvorenike u logorima kao i za siromašne ljudi kojih bijaše veoma mnogo u Zagrebu i drugim gradovima i mjestima. Pronalazio je hranu i pripremao je pakete i odnosio ih za zatvorenike, bilo da su oni svećenici ili građani drugih zvanja, a to je za fra Metoda urodilo plodovima nezabranog prijateljstva.

Uočivši uprava Provincije velike darove koje je fra Metod od Boga primio premjestila ga je u Split (1952) na službu kod Gospe od Zdravlja za mis-ionarski posao, život i rad ne samo u gradu pod Marjanom već i po široj Dalmatinskoj zagori, u zaledu Splita, gdje je fra Metod hrvatskom i katoličkom puku vraćao vjeru, nadu i hrabrost za život govoreći nedjeljne i blagdanske mise i obnavljajući crkve i župne kuće. Što je sve tada kao revni i neumorni pastoralac proživiljavao u tim potratnim godinama progostva Crkve i vjernika na župama Dalmatinske zagore (Brštanova), kao i svoga gvardijanstva na Visovcu, kada je znao na ledima od Drniša na Visovac nositi hranu za novake, te kao harni apostol vjere i vjeronauka u župi Dubravice, a nakon Visovca i župnik velike vrličke župe koja je imala desetak sela, to su veoma dobro poznavali i svi njegovi župljeni. Fra Metod bijaše - u punom smislu riječi - snažni orijaš kršćanske vjere, ljubavi, nade i žrtve, pa su ga od milja mnoga braća prozivala nadimkom *Latinović*. Kad je trebalo za Kristovu čast i ljubav ponosno trpjeti, to mu bijaše pjesma. Kad je morao voditi duhovnu borbu za vjerski i nacionalni opstanak hrvatskog naroda, žrtve su mu postajale radost, a imao je uz to izvanredne darove da uspostavlja kontakte sa žestokim neprijateljima Crkve i da ih vraća k vjeri i spasenju, obraćenju k Bogu. Sve je to fra Metod radosno i strpljivo prihvaćao kao volju Božju.

Posebno značajno djelo za vrličku župu, koja mu uvijek bijaše na srcu jest crkva sv. Spasa u selu Ježević - spomen na SVETOG SPASA sa starohrvatskom bazilikom i grobljem na izvoru vrh Rike (Vrlika) iz IX. stoljeća - u kojoj je fra Metod ostvario remek-djelo (mozaik u prezbiteriju) akademskog kipara pok. Ante Župića, a u samoj Vrlici je podigao novu župnu kuću. Kad je doznao da su u ovom ratu srbočetnički napadači minirali crkvu sv. Spasa, a župnu kuću zapošjeli, mirno je i ohrabrujuće kazao: "Gospodin je baština naša! Sve će se ubrzo opet obnoviti, a u porušenog sv. Spasa ugradit ćemo po jedan kamenčić iz svake naše srušene i spaljene crkve!" Dao Gospodin da se to što prije ispuni!

Neka ovaj kratki i mali spomen na fra Metodo veliko srce ljubavi prema Bogu, Crkvi i nje-

govim svim bivšim župljanima kao i dragoj hrvatskoj domovini bude naša iskrena zahvalnost i sjećanje. Među brojnim vjernicima i prognanicima iz Vrlike koji su molitvom i sprovodnim obredima pobožno sudjelovali, uz njegovu brojnu rodbinu i subraću svećenike, a predvođeni nadbiskupom splitskim mons. Antonom Jurićem, svakako bijahu zapažena ona subraća koja su ga se sjetila i oproštajnim - posmrtnim govorom: u ime kolega o. fra Celestin Belamarić, dr. prof. mons. Jozo Delić u ime župe Trilj, gvardijan samostana u Omišu o. fra Petar Sušnjara i u ime progname župe Vrlika o. fra Pavao Norac-Kevo. Na omiškom groblju Vrisovac u ime Provincije vodio je o. fra Marko Babić, gdje se je nad samim grobom u ime rodbine zahvalio za jedan veliki i apostolski život o. fra Mate Matić, dok je okupljeni i zahvalni vjernički puk sa stotinjak prisutnih franjevaca otpjevao pjesmu "Salve Regina" koju je fra Metod često pjevao i cijelim životom svjedočio.

Bio Gospodin njegovo velikoj duši milosrdan i Dobri Pastir, a tijelo neka mu mirno počine od truda, žrtava i progostva u zemlji mirnoj, slobodnoj i hrvatskoj, za koju je ponosno i časno trpio i molio, sve do dana uskrsnuća od mrtvih.

MM

PROF. DR. IVAN CESAR

Belatinec (kod Varaždina), 9. V. 1936.
† Zagreb, 26. XI. 1993.

Smrt za pok. Ivana Cesara, profesora na ljubljanskom, münchenskom i našem zagrebačkom Sveučilištu, koji je svoj duhovni, kršćanski i vjernički profil izgrađivao u duhovnoj školi sluge Božjega o. Antića za intelektualca katoličke orijentacije, nije značila kao smrt već prelazak iz zemaljske bijede, borbe i boli u slavu, mir i svjetlo Kraljevstva Božjega, gdje boli, suza i smrti više neće biti.

Još kao student, nakon studija na Bogoslovnim fakultetu u Zagrebu, mladi Cesar nalazi svoj životni i duhovni pravac kod o. Antića. Nije želio biti u svijetu lepršava pahuljica snijega, koja bi se dala poput mnogih izgubiti u snježnom vihoru i mečavi ondašnjega ateističko-boljevičkog i materijalističkog borbenog društva, kao što su se gubile brojne duše njegova vremena i bez kršćanske orijentacije. On je - uz brojne kolege - u osobi o. Antića našao svoga izvanrednog isповjednika i duhovnog vođu; želio je u životnom pozivu biti čovjek - osoba i katolik - Hrvat u svome narodu, biti čovjek kršćanskih načela i moralnih zakona, iako će ga to mnogo koštati kroz život na komunističkoj ledenoj vjetrometni.

U brojnim duhovnim kontaktima s ocem Antićem Cesar će kao mladići započeti provoditi svoju ljudsku, kršćansku i kulturnu aktivnost. Nastupat će na brojnim tribinama i kulturnim skupovima, a duhovni sastanci s fra Antonom značili su mu ozračje životnog stava. Uvijek se je sjećao i svoga najtežeg ispita. Došao je k ocu fra Antu da ga se Sluga Božji sjeti svojom molitvom da položi svoj najteži ispit. O. Antić zatražio je knjigu predmeta iz kojega je imao ispit i uputio ga da se pomoli pred Svetootajstvom i kipom Majke Božje Lurške. Nakon kraće molitve duhovni ga otac čeka s otvorenom knjigom i riječima: "Evo, sinko, ovu lekciju odlično nauči! To ćeš samo imati za ispit. Ne boj se, sve ćeš odlično odgovoriti ako tu lekciju naučiš." I to se točno ispunilo. Bila je najteža tema na kojoj su toga dana pali na ispitu svi studenti osim mladog Cesara koji je dobio odličnu ocjenu.

Ivan Cesar se je sjećao i drugih zgoda s ocem Antićem koje su ga privlačile duhovnom vodi, pa je nastojao i svoju voljenu djevojku Mariju-Ivanku kod oca Antića dovesti na duhovni razgovor, sastanak i svetu ispovijed. Reći će joj ove riječi: "Bi li ti, Ivanka, željela upoznati i poći sa mnom do moga duhovnog vode? Možda i tebi budu od koristi duhovni savjeti, a posebno sveta ispovijed kod oca Antića?" I ne samo da će zajedno u radosti dolaziti na savjete i sv. ispovijedi, nego će također - skupa u radosti razmišljati i u život stavljati riječi svoga duhovnog vođe: "Revnost sv. Ivana za zakon Božji, za pravdu, poštenje i za službu Bogu neka Vas ispunja, ravna i sposobljuje za veći, savršeniji duhovni život! Njegova čistoća, poniznost neka Vas oduševljava, čuva, vodi na Vašem strmenitom putu! Glavni smjer sadašnjeg Vašega života neka bude: duhovni život, što temeljiti studij i uzorno kršćansko vladanje, ponašanje svagdje. Ovakvim ozbiljnim životom najbolje ćete se pripraviti za brak, koji je za Vas sakramenat, koji Vas ima posvećivati i voditi k Bogu. Odmah sada postavite solidne temelje Vašega braka a ti su: velika sveta vjera, čvrsto kršćansko ufanje i svrhunaravna Božja ljubav. Svaki dan neka se Vaš život normira stožernim krepostima: u svemu razboriti, pravedni, trijezni, umjereni, jaki. Kada prakticirate ove stožerne kreposti, onda sveta vjera, ufanje, ljubav Božja u Vama rastu, napreduju i s dragim Vas Bogom sjedinjuju..." (Pismo III/43,1). Poći će obo-

je i u svijet Europe, gdje će usavršavati svoje studije, ali Anticeve savjete i riječi nosit će kroz život.

Mladi hrvatski rodoljub i praktični katolik, kao profesor na münchenskom Sveučilištu, sa svojom suprugom Ivankom naci će velikog prijatelja u hrvatskom nadušobrižniku dr. o. fra Dominiku Šušnjari. U poznatom "Vjesniku" Hrvatske katoličke misije u Münchenu Ivan Cesar će objavljivati svoje pjesme i veoma vrijedne članke pod pseudonimom, a u prigodama održavat će kulturna predavanja iz hrvatske i kršćanske povijesti i kulture. Bio je i vrstan prevoditelj pjesama i članaka sa slovenskog, njemačkog, francuskog i latinskog jezika.

U Münchenu je sazrijevala Cesarova rodoljubna kršćanska demokracija. Čeznuo je da po zori slobode poput čuvenog političara dr. Franza Josefa Straussa bude vođa Hrvatske kršćanske stranke u slobodnoj Hrvatskoj i to je dočekao; cijelim bićem i životom na kršćanskim načelima osnovao je Hrvatsku kršćansku stranku želeći da se na idealnim načelima kršćanske vjere i ljubavi utemelji i mlađa hrvatska država, da se prema socijalnom nauku Crkve ostvare najveće ljepote pravde, istine i blagostanja kod cijelog naroda i svakog pojedinca slobodne Hrvatske. Poznate klevete protiv Cesara u filmu dokrajčile su njegovo krhko zdravlje s preranom smrću.

Primajući svete sakramente (ispovijed, pričest i bolesničko pomazanje) javno je oprostio onima koji su ga nepravedno oklevetali i uvrijedili, a posljednjih dana bila je njegova najdraža molitva svete krunice sa smiješkom u vječni život. Molio je i za dolazak svetog oca pape Ivana Pavla II. u Hrvatsku, ali nije dočekao. Kažimo iskreno da pokojni Ivan Cesar bijaše putokaz svima koji žele Hrvatsku u najpravednijim idealima.

Uz dužno poštovanje neka se ispunе velike želje Cesarove vjere za njegov vječni život u društvu Anticevih štovatelja na nebu, kao i za sreću vječne Hrvatske.

V.

O. FRA IVAN KOVAČ † Zagreb, 4. IV. 1994.

Svetačke riječi asiškog Sveca: "Hvaljen budi, Gospodine moj, po sestri nam tjelesnoj smrti, kojoj ni jedan smrtnik umaci neće" - otisnute na vijesti o smrti (OSMRTNICI) U "Večernjem listu" od 7. IV. 1994, označile su odredbu Božje providnosti za prestanak zemaljskog života o. Fra Ivana Kovača, ali i proslavu toga života u Božjem kraljevstvu.

O. Fra Ivan, kao uzorni član svoje Franjevačke provincije sv. Cirila i Metoda na Kaptolu, po raznim službama na njivi Gospodnjoj, a posebno kao vicepostulator u kauzi sluge Božjega o. Vendelina Vošnjaka, ostvario je u životu i radu ono što sv. Pavao traži od Crkve i oltara da bude bez mane. "Trijezan, razborit, uredan, otmjen, gos toljubiv, sposoban za poučavanje" (1 tim 3,2), ostavivši u svom redovničkom životu nakon mnogih službi vrijedno i veliko djelo POSITIO (podnesak) O KREPOSTIMA SLUGE BOŽJEGA O. VENDELINA VOŠNJAKA, Rim 1992. koje je prihvачeno na Kongregaciji Svetе Stolice za proglašenje blaženim i svetim sluge Božjega o. Vendelina.

Iako se o. Ivan neumorno i stručno zalagao na kauzi o. Vendelina, ipak se on neprestano interesirao i za kauzu o. fra Ante Antića u pojedinim zgodama. Sve ga je veselilo što god se značajnog dogadalo na glasu o svetosti o. Antića, jer svaki glas o svetosti kandidata za oltare Crkve jest uvi jek i promicanje Božje slave među ljudima na ovome svjetu.

Neka i ovo bude znak zahvalnosti naše Vice postulature na značajni život i sveži grob o. Ivana Kovača, a i preporuka da se i na nebu zauzme da toliki naši hrvatski uzori u vjeri i kršćanskoj savršenosti po djelima i krepostima zasaju s au reolama blaženika i svetaca u Crkvi Božjoj.

VAT

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Dragi dobi oče Ante!

Davno, davno, kada si bio u Zaostrogu, čudnim si svjetlom zračio na sve koji su Te sretali i s Tobom pričali. Tada nisam ni slutila, kao 16-godišnja djevojka, da će se jednog dana Tebi obratiti u mnogim nevoljama i bremenima koje sama ne mogu riješiti, što evo činim ovih dana, danas i ubuduće. Teško je običnom smrtniku biti kao Ti, zato Te Bog i odabrao da budeš svima put i svjetlo, pa koji vide, neka vide.

Hvala Ti, fra Ante, kako smo Te u Zaostrogu svi zvali. Hvala. Moli Boga i Mariju za nas. Pomozi djeci mojoj da nađu pravi put života. Uvijek sam Ti zahvalna.

Nada P.

Hvala Ti, predobri Sveće moj. Hvala što si nas volio i voliš nas Isusovom ljubavlju. Izmoli svim dušama - očevima, majkama i djeci - ljubav. Izmoli ljubav među zaraćenima, svim narodima u svijetu ovom zemaljskom. Hvala Ti. Izmoli da naš zajednički Gospodin prožme moje srce Tvojom i Isusovom ljubavlju.

Tvoja Snježana

Dobri oče Ante!

Prije godinu dana plakala sam na Tvojem grobu moleći pomoći. Danas (29.10.93) plačem od ljubavi zahvaljujući Ti na pomoći. Hodam, dragi oče Ante, hodam. I evo, došla sam Ti reći velika HVALA! Blij i pazi, vodi i nadalje mi budi andeo čuvan. Hvala Ti što si mi vratio zdravlje u noge.

Ida P.

Zahvaljujemo se dobroj oči Ante Antiću, koji nam je ponudio svojim zagovorom kod Boga.

Šaljemo skromni prilog za ujegovu beatifikaciju.

Reporučamo sebe da uzm i dalje posao ići putem koji nam je začetao.

PAVA I SILVIO - OTOK-

Dragi moji dobi oče! Koliko puta zazvan, koliko puta si dokazao da pomažeš. I meni, i nama i mnogima. Hvala Ti, od srca! I opet se utječem Tvojem zagovoru u nadi da ćeš nam pomoći prihvatiti volju Božju, shvatiti je i ispuniti! Utječemo se Tebi, a Ti - s one strane - najbolje znaš što nam treba. Hvala i ne ostavljaj nas.

M.

Zaton još uvijek stoji kao otok u moru maslina. Zatonjani se mole kao što nisu nikad prije. A Antići su i dalje oko crkve. Kao što je tete Đena rekla: Nama se ne može dogoditi ništa, nas čuva naš stric fratar.

T. i D. Antić

Dobri naš Ante Antiću!

Preporučujem sve ljudi, sav svijet, da nas Duh Božji preobrazi. Tebe, Dobroto, prava sveta Dobroto, molim da Ti bar nastojimo biti slični. Hvala za sve pomoći dosad. Puno sam Te molila da se jedna udovica majka dvoje djece smjesti i nađe svoj mir. Našli su - zahvaljujući Tebi. Hvala i nadalje preporučujem sve one koji su u potrebi.

J.

Slugo Božji, oče Ante Antiću!

Ti si u vječnoj slavi i najvećoj uzvišenosti Kristovoj. Molim Te, isprosi Njegov božanski i sveti mir cijeloj svojoj zemaljskoj domovini Hrvatskoj i svom napačenom hrvatskom narodu, kojega si duhovnom ljubavlju volio, da mu po Tvojem zagovoru što prije svane SLAVNI MIR I SLOBODA koju samo Bog daje. Hvala.

Tvoj uvijek F. V.

Dragi Oče!

Pomogao si mi za sina Milana i on je ozdravio. Velika Ti hvala. Sad Te molim opet za njega da se nađe za njega lagani posao - radno mjesto - na kojem će biti sretan i zadovoljan. Još jednom velika hvala.

Majka D.

Dobri oče Antiću!

Želim zahvaliti dragom Bogu što mi je preko Tebe, oče Antiću, udijelio tolike milosti za koje sam molila. Molim i dalje da mi Bog da smisla u mom životu, da položim ispit, da mi da duševno i tjelesno zdravlje, sreću i mir u mojoj obitelji i meni. Sve te to s pouzdanjem molim. Hvala.

T. Š.

Dragi i sveti oče Ante!

Usrđno Te molim za pomoć pred ovim posvećenim kamenom (tvoga groba) i svjetlom života koje nam svjetluca u ovom strašnom mraku ratnog orkana.

Oče moj, Ti znaš da sam sve izgubila osim istinske vjere koja me održava na životu. Ona me hrabri u ovom životnom paklu.

Oče moj, dodi nam, dodi što prije na sveti oltar kao hrvatski mučenik i svetac, ne samo naš, već cijelog savijeta, gdje pravi vjernik živi. Dodi nam na radost svih onih koji svjedoče za vjeru, tvrdeći: Isus je najjače ime svijeta.

Tvoja zahvalna štovateljica A. R. B.

ZAHVALA

KRŠĆANSKA OBTELJ N.N. IZ ZAGREBA, KOJA NE ŽELI DA JOJ SE SPOMINJE IME, ZAHVALJUJE ZA VELIKU PRIMLJENU MILOST OZDRAVLJENJA SVOGA ČLANA PO USLIŠANIM MOLITVAMA I ZAGOVOROM SLUGE BOŽJEGO OCA ANTIĆA. NJEMU SE UNAPRIJED UTJEČU I PREPORUČUJU SVI ČLANOVI OBTELJI ZA SVE ŽIVOTNE POTREBE DA IH SLUGA BOŽJI OČUVA OD SVIH ZALA I DA UVIJEK OSTANU POD NJEGOVIM MOĆNIM ZAGOVOROM I ZAŠTITOM. U ZNAK ZAHVALNOSTI PRESVETOM TROJSTVU I NA ČAST SLUGE BOŽJEGO POKLANJA TA OBTELJ MILODAR OD 1.500.-DEM ZA FOND I TROŠKOVE VICEPOSTULATURE.

MILODARI U FOND ZA VICEPOSTULATURU I TROŠKOVE BEATIFIKACIJE

Obitelj Borović - Zagreb (100.000); O. fra Stanko Dotur (Misija Mainz) (700—DEM); o. fra Nediljko Budimir-Bekan - Misija Darmstadt (700.-DEM); o. fra Mirko Marić - Misija München (700.-DEM); o. fra Josip Božić - Misija Ludwigsburg (200.-DEM); o. fra Leon Delaš - Misija Frankfurt (400.-DEM); o. fra Petar Gulić - Misija (Mündhen (200.-DEM); O. Bernardo Dukić - Frankfurt (100.-DEM); Leon Sulić - Zagreb (3.000.000); Matilda Sulić - Zagreb (200.000); Stipe Barišić - Zagreb (100.-DEM); Mons. Josip Arnerić, biskup u miru (100.000); don Vjekoslav Konić - Šepurina (100 Fr.schw); don Ante Marinov - Tisno (400.000); Pava i Silvio - Otok kod Sinja (50.-DEM); Sestre Benediktinke - Hvar (100.000); Ruža Radelić - Proložac (20.-DEM); Barica Pispiš - Radoboj (10.000); Biserka Ruzić-Kranjec - Konjščina (100.000); Danka Jurišić - Baška Voda (30.000); Katica Šlogar - Zagreb (30.000); Mila Uravić - Rijeka (30.000); Uršula Rašić - Rijeka (20.000); Amalija Novak - Zagreb (20.000); Miroslava Jakobović - Vrbanja (10.000); Jasna Gjenero - Dubrovnik (20.000); Ana Dragojević - Dubrovnik (20.000); Anka Busić - Metković (50.000); Miljenka Damic - Metković (50.000); A. Lj. - Zagreb (100.-DEM); Katica Osredčeki - Zagreb (150.000); Katica Mesić - Zagreb (50.000); Bruno i Slavka Klein - Split (60.000); Mara Ribičić - Dubrovnik (30.000); Marija i Slavica Baranović - Šibenik (200 FFr); Milka Peter - Reutlingen (100.-DEM); Marija Kovačević - Kijevo (10.000); Andelka Zear - Zagreb (40.000); Miroslava Brčić - Kaštel Lukšić (20.000); Mira Košta - Zadar (50.000); Marija Kaštelan - Zagreb (40.000); Nevena Vrčić - Imotski (100.000); S. Ksaverija Oreb - Korčula (10.000); Božica Dezeljin - Rab (50.000); Marija Švigr - Zagreb (25.000); Ružica Đureković - Zagreb (25.000); Josipa Živičnjak - Zagreb (50.000); Milka Grgurić - Zagreb (10.000); Miro Sambunjak - Zagreb (10.000); Obitelj Majetic - Zagreb (2.500); Stefica Živičnjak - Zagreb (2.500); Anka Joković - Split (30.000); Kate Beroš, ud. Stipana (Bratuš (10.-DEM); Vera Beroš ž. Lovre (Bratuš (40.-DEM); Ljiljana Babić ud. Bikole - Bratuš (10.-DEM); Milka Beroš - Bratuš (10.-DEM); Andelka Beroš - Bratuš (20.000); Kate Beroš pok. Franje - Bratuš (20.000); Mara Puljiz - Imotski (100.000); Mila - Frankfurt (50.-DEM); Anica Perković - Frankfurt (20.-DEM); Vjekoslava Vrcan - Makarska (20.000); Božidar Santini - Biograd (40.000); Ana Lončar - Imotski (50.000); Jagoda Zorica - Šibenik (10.000).

Svim darovateljima Vicepostulatura od srca zahvaljuje

Promovirana knjiga "Sjećanja s robije"

U utorak 26. IV. 1994. u dvorani Tribine grada Zagreba (Kaptol 27) predstavljena je knjiga "Sjećanja s robije" autora franjevca svećenika o. fra Jozu Viskoviću, a u izdanju poduzetnog izdavača duhovnih sadržaja "Teovizija". Autor knjige o. Visković, nakon montiranog staljinističkog procesa (1947) pod nazivom "Gaon" koji je bio smišljeno usmjeren protiv franjevaca i njihova duhovnog i snažnog angažiranja na aktivnom duhovnom životu i radu u župi Majke Božje Lurdske u Zagrebu, iznio je u svom djelu one najupečatljivije i nezaboravne događaje svoga sudjenja i mukotrpнog petnaestogodišnjega zatvorskog života u Staroj Gradiški. Dakako, sva ta sjećanja povezana su i s osobama montiranog sudjenja, ali i s osobama koje su bile nepravedno sudene, kažnjene i kažnjavane.

Valja spomenuti da je komunistički sud Okružnog suda u Zagrebu kod izmišljenog procesa "Gaon" osudio na smrt o. M. Vodanovića i o. S. Raiča (župnika i kapelana) bez ikakvih svjedoka i sudske obrane, a o. Viskovića uz trojicu franjevačke subraće iz samostana Majke Božje Lurdske u Zagrebu (o. Alberta Bukića, o. Leonarda Bajića /umro 1948. u Staroj Gradiški/ i provincijala o. Petra Grabića) na višegodišnju robiju, dok je magistra bogoslova o. fra Antu Antića i o. fra Miju Anušića isti sud u Petrinjskoj ulici mučio više od mjesec dana po krvavoj torturi staljinističkog batinjanja, šikaniranja i sudjenja, a sve to bijaše s jednom namjerom, da se aktivni vjerski i duhovni život u župi Gospe Lurdske sprječi, zaustavi i uništi; da se svećenici pred javnošću ocrne kao pro-

tunarodni ljudi kako bi se narod što lakše i brže okrenuo protiv Crkve i vjere.

O knjizi (103 str.) "Sjećanja s robije" govorili su prof. Andelko Mijatović, dr. Andelko Šimić, dr. Frano Glavina i sam autor o. fra Jozo Visković, dok su u programu sudjelovali: Blaženka Milić, prvakinja Opere HNK, prof. Hvalimira Bledsnajder, Matiša Rajčić i Drađan Despot.

Vrijednost je ovoga djela, kako su istaknuli veoma živi predstavljači, u tome što je u njemu osvijetljen jedan dio komunističko-ateističke i sotonske mržnje i taktike protiv Crkve i naroda Hrvata koji je bjesnio punih 45 godina nakon drugoga svjetskog rata.

Dok dragom autoru o. fra Josipu čestitamo na djelu "Sjećanja s robije", dotle našoj vjerskoj i katoličkoj javnosti preporučujemo da isto djelo nabavi i pročita kako bi što veći broj ljudi upoznao najnovija progonstva i mučenja Crkve i naroda Hrvata iz vremena ateističke diktature.

ČITATELJIMA DUHOVNE, DOBRE I KORISNE KNJIGE

U prodaji je zbornik: "Antićeva baština u duhovnoj obnovi Hrvatske", svojim sadržajem daje korisne članke za duhovnu obnovu vjere i života unutar crkvenih ustanova i među zajednicama laičkih udruženja. Ako je još niste nabavili, učinite to što prije da ne biste ostali bez nje! Cijena 100.000.-HRD. 374 + XVI stranica.
Narudžbe slati na adresu:
Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 41000 Zagreb, Hrvatska.

DOBROTA

Što je dobrota pitala sam dijete
zbunjeno zastade
ništa ne reče
nasmije se slatko
pa uteče

Što je dobrota pitala sam mladića
ne znam - reče
razmišljati je stao
kakav bi odgovor
pitanju dao

Što je dobrota pitala sam starca
osmješnu se blago
na klupu sjeo
i rekao
to je Božje djelo

I ČOVJEKA upitah što je dobrota
ne reče ništa
već me gledat stade
pa kao djetetu poznatom i dragom
ruk u mi dade

M.G.

Zahvala

Po zagovoru Oca Ante Antića kojega sam molila i ozdravila od zločudne bolesti, karcinoma trećega stupnja. Lječena sam na klinici za ženske bolesti u Petrovoj bolnici. Lječnici nisu davali nimalo nade u ozdravljenje. Nakon operacije i kemoterapije ja sam Bogu hvala i zagovoru Oca Ante Antića dobro, vršim svoje redovne dužnosti kao i prije bolesti. Obraćajući se dobrom Anti Antiću više puta za pomoć, on mi je pomogao u raznim potrebama. Znak je da Fra Ante i dalje bdije nad svojim štićenicima.

Neka je slava Bogu i njegovim svetima, dobrom Ocu Anti želim i molim da što prije bude uzdignut na čast oltara.

č. s. Nada (Ljerka) Ćutuk F. D. C.

S. Nada Ljerka Ćutuk